

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
Гуманітарно-педагогічний факультет

ДОПУЩЕНО ДО ЗАХИСТУ

Завідувач кафедри журналістики та
мовної комунікації

_____ проф. Світлана ХАРЧЕНКО

«___» _____ 2026 р.

ДИПЛОМНИЙ ПРОЄКТ БАКАЛАВРА

на тему

«Мистецький дискурс в сучасних медіа: добірка авторських інтерв'ю»

Спеціальність 061 Журналістика

Гарант освітньої програми

доктор філологічних наук, професор

Світлана ХАРЧЕНКО

Керівник дипломного проєкту бакалавра

доктор філологічних наук, професор

Світлана ХАРЧЕНКО

Виконала

Каріна ТАНСЬКА

Київ 2026

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ
Гуманітарно-педагогічний факультет

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри журналістики та
мовної комунікації

_____Світлана ХАРЧЕНКО

«___» _____2026 р.

ЗАВДАННЯ

на виконання дипломного проєкту бакалавра студенту
Танської Каріни Олегівни

Спеціальність С7 Журналістика

Тему дипломного проєкту бакалавра: **«Мистецький дискурс в сучасних медіа: добірка авторських інтерв'ю»** затверджено наказом ректора НУБіП України від «05» 11.2025р. № 2682_«С»

Термін подання завершеної роботи на кафедру 01.05.2026

Вихідні дані до дипломного проєкту бакалавра:

Джерелом дослідження слугували наукові праці з теорії журналістики, жанрології інтерв'ю та мистецького дискурсу, а також українські культурно-мистецькі видання, матеріали відкритих інтернет-джерел та авторські інтерв'ю з представниками української творчої сцени. Окрему увагу приділено аналізу цифрового середовища та контенту платформ Інстаграм і Телеграм. Застосовано такі методи: теоретичний аналіз джерел для систематизації підходів до розуміння мистецького дискурсу; жанровий аналіз для вивчення особливостей інтерв'ю як журналістського жанру; контент-аналіз та дискурс-аналіз медіатекстів для дослідження принципів репрезентації творчої особистості; порівняльний метод для зіставлення форматів інтерв'ю та концепцій українських культурно-мистецьких видань; метод моделювання і проєктування для розроблення концепції авторського журналу «В кадрі», створення авторських інтерв'ю та реалізації його друкованої й електронної версій.

Перелік питань, які потрібно розробити: з'ясувати зміст поняття «мистецький дискурс» та визначити роль журналістики у процесі його формування; охарактеризувати інтерв'ю як жанр журналістики та інструмент культурної комунікації, розкрити етапи його підготовки та проведення;

дослідити особливості функціонування авторського інтерв'ю в цифровому середовищі та сучасних медіаплатформах, визначити специфіку його форматів; розробити концепцію, формат та структуру авторського журналу «В кадрі», спрямованого на репрезентацію творчих особистостей української сцени через жанр інтерв'ю; створити авторські інтерв'ю та реалізувати журнал у друкованому та електронному форматах; описати канали просування журналу «В кадрі» через цифрові платформи та соціальні мережі.

Дата видачі завдання «01» жовтня 2026 р.

Керівник дипломного проєкту бакалавра
доктор філологічних наук, професор

Світлана ХАРЧЕНКО

Завдання прийняла до виконання

Каріна ТАНСЬКА

РЕФЕРАТ

Дипломний проєкт: 34 с, 30 джерел

Мета проєкту: розробити концепцію журналу з авторськими інтерв'ю для сучасних медіа, що висвітлює діяльність людей у різних сферах, та визначити основні шляхи просування цього контенту серед цільової аудиторії.

Концепція / ідея проєкту: полягає у створенні актуального та привабливого журналу, який через авторські інтерв'ю розкриває професійну та творчо-інноваційну діяльність людей у різних сферах: музика, акторство, фотомистецтво, медіа, громадська діяльність. Журнал формує унікальний дискурс сучасних медіа та демонструє, як інтерв'ю можуть стати інструментом комунікації та популяризації діяльності людей.

Технічні характеристики: Журнал «В кадрі» виходить у форматі А4, у фірмовому темно-бордовому оформленні. До складу номеру входять: авторські інтерв'ю з творчими особистостями, фотоматеріали, постійні рубрики (кінорекомендації, театральна рубрика, книжкові поради, «нотатки глядача»), QR-коди на соціальні мережі героїнь. Журнал не містить реклами. Паралельно існує електронна версія у форматі PDF.

Ключові слова: інтерв'ю, мистецький дискурс, авторський журнал, культурна журналістика, медіакомунікація, цифрове середовище, соціальні мережі, портретне інтерв'ю, творча особистість, аудиторія.

ЗМІСТ

ВСТУП	6
РОЗДІЛ 1	9
1.1. Інтерв'ю як жанр журналістики: сутність, функції та етапи підготовки	9
1.2. Інтерв'ю як інструмент формування мистецького дискурсу в цифровому медіасередовищі	12
1.3. Формати авторського інтерв'ю в сучасних медіа.....	15
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1.....	18
РОЗДІЛ 2	20
2.1. Концепція журналу «В кадрі»: цільова аудиторія, тематичне наповнення, формат подання.....	20
2.2. Редакційна структура журналу та організація виробничого процесу створення номера	23
2.3. Канали просування та цифрова присутність журналу в сучасному медіапросторі	26
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2.....	27
ВИСНОВКИ.....	29
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	32

ВСТУП

Актуальність теми. Мистецтво завжди відігравало ключову роль у становленні культурної ідентичності суспільства. У сучасних умовах, коли медіа стали провідним засобом комунікації, мистецький дискурс отримує нові форми та інтерпретації. Саме тому інтерв'ю з митцями в друкованих чи цифрових виданнях не тільки джерело інформації, а й важливий механізм представлення творчих концепцій, культурних тенденцій та соціальних процесів. Актуальність цього дослідження полягає у потребі осмислення ролі медіа у формуванні мистецького дискурсу, а також необхідністю аналізу інтерв'ю як жанру, що поєднує журналістику, культурологію та комунікативні практики.

Особливої ваги ця тема набуває в умовах повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Мистецький дискурс стає простором спротиву, самоідентифікації та збереження культурної пам'яті. Митці, які й далі творять попри війну, потребують медіа, що здатне показати їх не як символи, а як живих людей з власним баченням, болем, надією та мріями. Саме тут жанр інтерв'ю набуває особливої місії: він зберігає людяність у час дегуманізації та творить хроніку культурного відродження нації. Журнал «В кадрі» народився в цьому контексті - як спроба зафіксувати голоси творчих людей у переломний момент, коли мистецтво стає не розкішшю, а необхідністю. Ця обставина надає проєктові не лише журналістського, а й суспільного значення, що зумовлює актуальність обраної теми дипломної роботи.

Мета дослідження – дослідити особливості функціонування мистецького дискурсу і сучасних медіа через жанр інтерв'ю і розробити концепцію авторського журналу «В кадрі» як культурно-медійного проєкту.

Для досягнення поставленої мети цієї роботи потрібно розв'язати такі завдання:

1. Проаналізувати визначення поняття «мистецький дискурс» в сучасному медіапросторі.

2. Охарактеризувати інтерв'ю як жанр журналістики та інструмент культурної комунікації.

3. Дослідити особливості функціонування авторського інтерв'ю в цифровому середовищі та сучасних медіаплатформах і визначити специфіку їх форматів в сучасних медіа.

4. Розробити концепцію авторського журналу «В кадрі», а також описати етапи створення й просування журналу в друкованому й цифровому середовищах.

Об'єкт дослідження – мистецький дискурс у сучасному медіапросторі.

Предмет дослідження – авторські інтерв'ю як форма репрезентації творчої особистості в культурно-мистецьких медіа.

Методи дослідження. У роботі використано загальнонаукові і спеціальні методи дослідження, зокрема:

- теоретичний аналіз наукової літератури для вивчення понять «мистецький дискурс», «інтерв'ю»;
- контент-аналіз для виокремлення основних тем та комунікативних акцентів у текстах інтерв'ю, способів репрезентації творчої особистості в медіапросторі;
- дискурс-аналіз для вивчення комунікативних і мовних особливостей інтерв'ю, а також способів формування мистецького дискурсу в сучасних медіа;
- порівняльний аналіз для зіставлення різних форматів інтерв'ю, особливостей їх функціонування в медіа, а також поорівняти концепцію журналу «В кадрі» з іншими українськими культурно-мистецькими виданнями;
- метод моделювання і проєктування для розроблення концепції авторського журналу «В кадрі» і визначення його структури, створення авторських інтерв'ю, реалізації його друкованої й електронної версій.

Практичне значення полягає у можливості застосування результатів дослідження для створення авторських інтерв'ю, культурних журналів та медіапроєктів, що формують нові моделі взаємодії між митцями та

авдиторією.

Апробація. Основні положення бакалаврського проєкту апробовано через доповіді на наукових заходах різного рівня, зокрема на III Міжнародній науково-практичній конференції «Сучасні соціокультурні трансформації: медіа, мова, комунікація» (Київ, 19.03.2026), на V Всеукраїнській науково-практичній конференції молодих науковців «Сучасні тенденції в медіагалузі» (Київ, 21.04.2026), на семінарі молодих учених, аспірантів, здобувачів вищої освіти

«Тарас Шевченко: вчора, сьогодні, завтра» (Київ, 10.03.2026).

Структура роботи. Дипломний проєкт складається зі вступу до кожного розділу, загальних висновків та списку використаних джерел (30 найменувань). Обсяг роботи без списку літератури 31 с. Загальний обсяг роботи 34 сторінок.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНТЕРВ'Ю В СИСТЕМІ СУЧАСНИХ МЕДІА

1.1. Інтерв'ю як жанр журналістики: сутність, функції та етапи підготовки

Інтерв'ю є одним із найпоширеніших жанрів журналістики та водночас важливим способом отримання інформації. Його активно використовують у медіа, соціології, психології та інших галузях. Як зазначає О. Глазова, інтерв'ю як жанр журналістики у вигляді відповідей особи на запитання журналіста є суспільно актуальною новиною [3]. Саме тому в науковій літературі існує кілька підходів до визначення поняття «інтерв'ю». Кожен із них пояснює це явище з різних позицій і допомагає краще зрозуміти його зміст та функції.

Найпоширенішим є комунікативний підхід. Згідно з ним, інтерв'ю – це організована розмова між двома або більше учасниками, яка відбувається у формі запитань та відповідей. Головна роль у цьому процесі належить інтерв'юєру, який ставить запитання, визначає тему розмови та спрямовує її послідовність. Респондент, у свою чергу, надає інформацію, висловлює власну думку або ділиться досвідом. У межах цього підходу важливою є якість комунікації: вміння слухати, правильно формулювати запитання та створювати приємну атмосферу спілкування. Жанровий підхід розглядає інтерв'ю як окремий журналістський жанр. На думку О. Чекмишева, інтерв'ю є жанром новинної журналістики, різновидами якого є інтерв'ю думки, інтерв'ю-діалог, інтерв'ю-монолог та інші [27]. У цьому випадку матеріал є завершеним текстом, який публікується в засобах масової інформації.

Залежно від змісту традиційно виокремлюють інформаційне, аналітичне, портретне, проблемне та інші види інтерв'ю [1]. Кожен із цих видів має свою мету та особливу побудову. У сучасній журналістскознавчій літературі кілька підстав для розподілу інтерв'ю на різновиди. За метою

проведення розрізняють інформаційне, аналітичне та розважальне інтерв'ю. Інформаційне спрямоване на отримання конкретних фактів та оперативних даних, аналітичне – на розкриття причинно-наслідкових зв'язків і глибинного осмислення явищ, а розважальне формує привабливий образ особистості для широкої аудиторії.

За структурою та способом організації розмови виділяють структуроване, напівструктуроване та вільне інтерв'ю [5]. У структурованому варіанті журналіст суворо дотримується заздалегідь підготовленого переліку запитань. Напівструктуроване поєднує чіткий план із гнучкою реакцією на відповіді співрозмовника, що дозволяє заглиблюватися в окремі теми та розкривати несподівані аспекти [10]. Вільне інтерв'ю нагадує невимушену бесіду та застосовується переважно для портретних або проблемних матеріалів.

Підготовка та проведення інтерв'ю є складним і багатофункціональним процесом, що вимагає від інтерв'юера професійної підготовки, комунікативних навичок та тонкого відчуття співрозмовника. Від того, наскільки професійно і ретельно проведено підготовчий етап, залежить якість отриманої інформації, розкриття теми та об'єктивність самого матеріалу. Як зауважує І. Михайлин, інтерв'ю, проведене без правильної підготовки, може стати поверхневим і не зовсім змістовним, навіть якщо співрозмовник володіє цінними знаннями чи досвідом [18]. Важливим аспектом теоретичного осмислення інтерв'ю є питання його класифікації. Ще одну роль у підготовці інтерв'ю відіграє попередній аналіз тематичного контексту. Журналіст має не просто знати біографічні факти про співрозмовника, а й розуміти суспільний запит, який стоїть за темою їхньої розмови. Це допомагає формулювати запитання, що виходять за межі очевидного і спонукають героя говорити відверто. Як підкреслює В. Здоровега, справжнє інтерв'ю – це завжди діалог двох особистостей, а не просто процедура збору інформації [10].

Не менш важливою є робота з матеріалом. Розшифрування аудіозапису, літературне редагування та збереження автентичного голосу співрозмовника

вимагають від журналіста одночасно точності й творчого чуття. Фінальний текст має відтворювати живу атмосферу розмови, не спотворюючи смислів і не нав'язуючи авторської інтерпретації. Саме ця рівновага між документальністю та художньою виразністю визначає якість інтерв'ю як журналістського твору [1]. Першим етапом підготовки є визначення мети інтерв'ю. Інтерв'юер повинен точно усвідомлювати, що саме він хоче отримати від розмови: висвітлення важливої проблеми, отримання експертної думки, створення психологічного портрету людини чи дослідження громадської думки. Наступним важливим аспектом є вивчення та аналіз інформації про співрозмовника. Ретельне дослідження біографії, професійного досвіду, поширених публікацій дозволяє підготувати більш професійні й точні запитання. Це також демонструє повагу до співрозмовника та сприяє формуванню довіри [7]. Особливу увагу слід приділити підготовці запитань. Вони мають бути логічно впорядкованими, зрозумілими та чітко сформульованими. Відкриті запитання дозволяють співрозмовнику розкривати свої думки, надавати приклади та ділитися власним досвідом. Уточнювальні запитання допомагають більш детально розкрити інформацію, а контрольні перевіряють точність фактів. Важливо уникати навідних запитань, які можуть упереджувати відповіді або створювати враження оцінювання.

Також важливим аспектом є встановлення психологічного контакту на початку розмови. Доброзичливий тон, уважність до деталей та щире зацікавлення темою створюють комфортні умови для спілкування. Митці часто діляться глибоко особистими переживаннями, творчими кризами чи болісними досвідами [5]. Журналіст зобов'язаний не лише отримати цю інформацію, а й розпорядитися нею відповідально: не робити сенсацій, не виривати з контексту, не публікувати без узгодження з героєм. Довіра між інтерв'юером та респондентом – це не лише умова успішної розмови, а й базова етична норма фаху [10]. Проведення інтерв'ю потребує також організаційної підготовки: необхідно заздалегідь визначити зручний час і місце, вибрати формат розмови та перевірити технічні засоби запису [23].

Після завершення інтерв'ю ключовим етапом є аналіз і обробка матеріалу. Необхідно прослухати записи, перевірити факти та дані, структурувати інформацію і зберегти точність висловлювань співрозмовника. Дотримання етичних норм під час обробки матеріалу є обов'язковою умовою професійної роботи інтерв'юера, адже від цього залежить довіра аудиторії та репутація автора [1]. Принцип узгодження матеріалу з героєм перед публікацією, який практикуємо у журналі «В кадрі», є проявом поваги до співрозмовника та гарантією точності. Критики цього підходу стверджують, що він може обмежувати журналістську незалежність, однак у контексті культурного журналу, де мета – розкрити особистість, а не викрити її, таке узгодження є виправданим і навіть необхідним [6].

Отже, підготовка та проведення інтерв'ю – це комплексний процес, що поєднує аналітичну роботу, психологічну чутливість, комунікативні навички та організаційні здібності. Якісно підготовлене й професійно проведене інтерв'ю дозволяє не лише отримати необхідну інформацію, а й розкрити особистість співрозмовника, показати його погляди й мотиви.

1.2. Інтерв'ю як інструмент формування мистецького дискурсу в цифровому медіасередовищі

Інтерв'ю є ефективним засобом дослідження культурних та соціальних процесів у суспільстві. Воно дозволяє не лише фіксувати думки конкретних людей, а й виявляти загальні тенденції розвитку суспільства, взаємодії культур та трансформації цінностей [22]. Кожне покоління формує свій погляд на життя, цінності та соціальні норми, що відображає культурний розвиток нашого суспільства. Старші покоління зазвичай зберігають традиційні уявлення про родину, освіту, працю та моральні норми, водночас молодь проявляє більшу відкритість до нових технологій, глобальних ідей та альтернативних форм самовираження. Через інтерв'ю можна простежити, як зміни в суспільстві позначаються на способі мислення та поведінці людей різного віку. Такі розбіжності не лише відображають соціальні зміни, а й

показують процеси культурної трансформації, коли застарілі цінності переглядають, адаптують, змінюють або частково втрачають свою актуальність [4]. Інтерв'ю з представниками різних поколінь дозволяє фіксувати еволюцію культурних практик. Наприклад, святкування традиційних свят, музичні смаки, форма спілкування чи ставлення до освіти і кар'єри можуть суттєво відрізнятися між поколіннями, і саме через особисті історії ці відмінності стають очевидними. Інтерв'ю допомагає поєднати особистий досвід окремих людей із загальними тенденціями розвитку суспільства.

У цифрову епоху інтерв'ю в платформах Інстаграм та Телеграм набуває нових форм і функцій, виконуючи не лише інформаційну функцію, а й аналітичну, освітню, іміджеву та маркетингову. Як зазначають дослідники, соціальні мережі сьогодні активно використовують, як джерело інформації у журналістській роботі: кожен п'яту новину в центральних онлайн-медіа взято з соціальних мереж [14]. В Інстаграм інтерв'ю може проводитися у трьох основних форматах: відео, сторіс та текстове в Direct. Відеоінтерв'ю у Live дозволяє проводити синхронний діалог із гостем та залучати аудиторію через коментарі та реакції в реальному часі. Stories використовуються для проведення коротких мікроінтерв'ю або тематичних серій запитань і відповідей. Текстове інтерв'ю в Direct є ще одним популярним інструментом: воно дозволяє проводити розмову приватно та максимально структуровано. Формат Reels використовується для створення коротких фрагментів інтерв'ю – ключових тез, цитат, яскравих моментів розмови. Телеграм пропонує інші можливості для інтерв'ю. Як зафіксувало дослідження Інституту масової інформації у 2024 році, 40% новин у десяти найпопулярніших українських онлайн-виданнях беруть витoki із соціальних мереж, причому більшість таких матеріалів – 57% – посилається на Телеграм [6]. Текстові інтерв'ю в каналах мають структуровану форму: вступ із представленням гостя, основні запитання з логічною послідовністю, підсумкові висновки. Телеграм дозволяє серіалізувати великі інтерв'ю, розбиваючи їх на кілька частин. Голосові чати

та авдіотрансляції в мережах створюють ефект живої дискусії, наближаючи інтерв'ю до подкасту або публічної лекції. Водночас цифровий формат ставить перед журналістом нові етичні виклики. Публічність соціальних мереж, швидкість поширення контенту та алгоритмічна логіка платформ можуть суперечити принципам якісної журналістики. Публікація інтерв'ю у форматі коротких цитат ризикує виривати слова героя з контексту, спрощувати складні думки. Відповідальний підхід до цифрового поширення матеріалів передбачає збереження смислової цілісності навіть у найкоротших форматах [21].

Для авторського журналу «В кадрі» цифрова присутність є інструментом залучення нових читачів, а не самоціллю. Інстаграм та Телеграм слугують анонсуєчим майданчиком, що спрямовує аудиторію до повного тексту друкованого або PDF-видання. Такий підхід зберігає пріоритет глибокого тексту над фрагментарним споживанням контенту та відповідає редакційній філософії видання [6]. Важливою особливістю цифрових інтерв'ю є зворотний зв'язок у реальному часі. Це дозволяє робити комунікацію персоналізованою, гнучко реагувати на інтереси аудиторії та підвищувати залученість. Разом обидві платформи забезпечують повноцінну комунікацію, інтерактивність, аналітичність та можливості документування, роблячи інтерв'ю ефективним інструментом побудови довіри та взаємодії з аудиторією [14]. Цифрове середовище суттєво змінило не лише техніку проведення інтерв'ю, а й саму природу комунікації між журналістом та аудиторією. Якщо традиційне медіа пропонувало однобічну трансляцію готового матеріалу, то сучасні платформи перетворюють публікацію на відправну точку для подальшого діалогу. Коментарі, репости, реакції – усе це формує навколо інтерв'ю живе комунікативне поле, яке продовжує існувати довго після виходу матеріалу [14].

Соціокультурна функція інтерв'ю в цифрову епоху набуває нового виміру через феномен персональних брендів. Митці, науковці, громадські діячі використовують інтерв'ю не лише як можливість висловитися, а й як інструмент побудови власної публічної ідентичності. При цьому читач

отримує не просто інформацію, а ціннісний орієнтир — можливість ідентифікувати себе з позицією героя або посперечатися з нею. Така взаємодія сприяє формуванню активної громадянської позиції та підвищує соціальну роль культурної журналістики [4]. Особливо значущою є роль інтерв'ю у збереженні культурної пам'яті. Розмови з митцями, які фіксують їхній творчий процес, погляди та рефлексії у конкретний історичний момент, стають першоджерелами для майбутніх дослідників[17]. У цьому сенсі авторський журнал, побудований на жанрі інтерв'ю, виконує архівну функцію – документує живий зріз мистецького дискурсу свого часу.

1.3. Формати авторського інтерв'ю в сучасних медіа

Сучасна комунікація стрімко трансформується під впливом цифрових технологій. Якщо раніше дистанційне спілкування обмежувалося листуванням або телефонними дзвінками, то сьогодні з'явилися нові формати, одним із яких є голосові повідомлення. Вони стали ефективним засобом комунікації в особистому житті, роботі, освіті та соціальних мережах. Особливо цікавим є їхнє застосування під час проведення інтерв'ю, коли важливо не тільки отримати інформацію, а й відчувати емоційний стан співрозмовника [21].

Голосове повідомлення – це аудіозапис, який відправляється іншому користувачу через соціальну мережу. Основні особливості голосових повідомлень включають: емоційність, яка допомагає передати настрій співрозмовника; індивідуальність, адже кожна людина має унікальний голос; швидкість вираження думки, оскільки легше вимовити, ніж написати складне повідомлення; та мобільність, що дозволяє записати та надіслати повідомлення будь-де та будь-коли. Особливо цікавим є використання голосових повідомлень для проведення інтерв'ю. Одне з інтерв'ю було проведене саме через обмін голосовими повідомленнями в соціальній мережі. Такий формат виявився не лише зручним, а й продуктивним: співрозмовник мав можливість відповісти у зручний для себе час, обдумувати запитання, але

водночас зберігати природність мовлення. Це додало матеріалу більшої автентичності та зробило його змістовнішим.

З погляду психології, голос виконує важливу соціальну функцію. Через нього передається не лише інформація, а й ставлення, настрій, рівень зацікавленості. Саме тому голосові повідомлення можуть створювати атмосферу довіри навіть у дистанційному спілкуванні [5]. У випадку інтерв'ю це сприяє відкритості респондента та підвищує якість отриманих відповідей. Водночас такий формат має свої недоліки. Відсутність зорового контакту обмежує сприйняття невербальних сигналів – міміка чи жести. Проте ці труднощі компенсуються глибиною переданої інформації та емоційною виразністю відповідей.

Текстове інтерв'ю є одним із базових і водночас найгнучкіших жанрів журналістики, що посідає важливе місце в структурі друкованого журналу. Як зазначає дослідниця О. Гарачковська, інтерв'ю вважається одним із основних інформаційних жанрів у журналістській діяльності, яке активно використовується в практиці масмедіа [2]. Воно являє собою зафіксовану в письмовій формі розмову журналіста з певним героєм, яка після обробки набуває впорядкованого, цілісного та змістовно завершеного вигляду. У контексті друкованого журналу текстове інтерв'ю має свої переваги, пов'язані зі специфікою цього медіаформату. Відзначимо його аналітичний потенціал: друковане видання не обмежене жорстким хронометражем, тому журналіст може розкрити тему всебічно. Важливою характеристикою текстового інтерв'ю є також його структурна гнучкість. Його можна подавати, або як класичний діалог «запитання – відповідь», або як тематично згруповані блоки або як цілісний наратив із цитатами [2]. Не менш важливою є зручність сприйняття інформації. Друкований формат дає змогу читачеві самостійно регулювати темп ознайомлення з матеріалом, повертатися до ключових фрагментів, аналізувати окремі цитати. Використання підзаголовків, виділення основних тез, виносів і цитат покращує навігацію текстом та сприяє кращому засвоєнню змісту. Таким чином, текстове інтерв'ю стає не лише

джерелом інформації, а й зручним інструментом для її осмислення.

Електронна версія текстового інтерв'ю має важливу перевагу – можливість гнучкого літературного опрацювання матеріалу. На відміну від відеоінтерв'ю, де журналіст залежить від перебігу живої розмови, електронний формат дає змогу редагувати відповіді: структурувати їх, прибирати повтори й мовні неточності, зберігаючи при цьому автентичність голосу героя. У практиці створення електронних інтерв'ю зазвичай виокремлюють кілька етапів опрацювання: первинне розшифрування та організація матеріалу, стилістичне редагування, а також фінальне погодження з героєм. Така послідовність забезпечує баланс між точністю журналістської передачі, літературною якістю тексту та збереженням індивідуальності співрозмовника, що особливо важливо для глибоких портретних інтерв'ю [10].

Отже, різні формати інтерв'ю (голосові, текстові та цифрові) доповнюють одне одного. Використання цифрового середовища не обов'язково знеособлює комунікацію – навпаки, воно може надати їй нових інструментів для вираження індивідуальності та створення справжнього діалогу [21]. Вибір формату залежить від мети, аудиторії та теми самого матеріалу. Цифрові формати відкривають принципово нові можливості для мультимедійного збагачення інтерв'ю. Текстовий матеріал може доповнюватися вбудованими аудіофрагментами, відеоцитатами, фотогалереями та інфографікою. Такий підхід не просто урізноманітнює подачу, а дозволяє читачеві самостійно обирати глибину занурення у матеріал – від швидкого перегляду заголовків до повного знайомства з усіма мультимедійними шарами публікації [6].

Варто також відзначити специфіку сприйняття різних форматів аудиторією. Відеоінтерв'ю апелює до емоційного рівня: мова тіла, інтонації, пряма взаємодія між журналістом і героєм створюють ефект присутності. Текстове інтерв'ю, навпаки, дає читачеві більше простору для власної інтерпретації, адже смисл тут не нав'язується тоном голосу чи виразом

обличчя. Голосові повідомлення займають проміжне місце: вони зберігають інтонаційну виразність, але не мають візуальної складової, що змушує слухача активніше концентруватися на змісті [2]. Вибір формату інтерв'ю залежить не лише від технічних можливостей платформи, а й від редакційної концепції видання та очікувань цільової аудиторії [7]. Для авторського журналу, орієнтованого на вдумливе читання, текстовий формат залишається оптимальним: він забезпечує необхідну глибину розкриття теми та відповідає медіаспоживчим звичкам аудиторії, яка цінує аналітичний зміст понад оперативністю.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

Інтерв'ю є важливим інструментом комунікації, який використовується у журналістиці, соціології, психології та інших сферах для збору інформації та дослідження думок людей. Різноманітність наукових підходів до його визначення дозволяє розглядати інтерв'ю як організовану розмову, окремий журналістський жанр, метод соціологічного дослідження та психологічний механізм встановлення контакту між співрозмовниками. Підготовка інтерв'ю включає визначення мети розмови, детальне вивчення біографії та діяльності співрозмовника, а також розробку структурованих запитань. Встановлення довіри та комфортної атмосфери сприяє отриманню більш щирих і розгорнутих відповідей. Важливою складовою є гнучкість інтерв'юера під час розмови та дотримання етичних норм при обробці матеріалу, що забезпечує точність і достовірність інформації. Інтерв'ю також виконує функцію дослідження соціальних та культурних процесів. Через особисті історії респондентів можна простежити трансформацію цінностей, зміну соціальних норм та взаємодію різних поколінь. Такий підхід дозволяє поєднати індивідуальний досвід з загальними тенденціями розвитку суспільства та відобразити процеси культурних трансформацій.

Сучасні технології значно розширили формат проведення інтерв'ю. Голосові повідомлення, текстові інтерв'ю для друкованих видань та цифрові платформи, такі як Інстаграм і Телеграм, забезпечують гнучкість, мобільність

та інтерактивність, а також дозволяють поєднувати текст, аудіо, відео та інші формати контенту. Це сприяє більшій залученості аудиторії, покращує якість передачі інформації та формує довіру до спікера. Таким чином, інтерв'ю залишається універсальним та ефективним інструментом сучасної комунікації. Воно не лише дозволяє отримувати достовірну інформацію, а й формує громадську думку, досліджує культурні та соціальні процеси, розкриває особистість співрозмовника та сприяє побудові довготривалої комунікації з аудиторією. Інтерв'ю як жанр перебуває на перетині кількох комунікаційних традицій. Його дослідження вимагає міждисциплінарного підходу, який поєднує журналістичкознавство, соціологію, психологію та культурологію. Саме ця багатовимірність робить інтерв'ю невичерпним об'єктом наукового та практичного інтересу. Аналіз форматів показав, що жоден із них не є універсальним. Вибір між відео-, аудіо- та текстовим форматом завжди зумовлений сукупністю чинників: метою матеріалу, технічними можливостями, аудиторними очікуваннями та редакційною концепцією видання.

Для авторського журналу, де пріоритетом є глибина і аналітичність, текстовий формат залишається найбільш органічним, хоча цифрові доповнення значно збагачують загальний читацький досвід. Практичний досвід підготовки інтерв'ю для журналу підтвердив теоретичні положення: якісна підготовка, уважне слухання та дбайливе ставлення до голосу героїні під час редагування – це не просто методичні рекомендації, а основа для створення матеріалу, що справді зачіпає читача і залишає у аудиторії тривале враження.

РОЗДІЛ 2

КОНЦЕПЦІЯ ТА ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ АВТОРСЬКОГО ЖУРНАЛУ «В КАДРІ»

2.1. Концепція журналу «В кадрі»: цільова аудиторія, тематичне наповнення, формат подання

Визначення цільової аудиторії є відправною точкою будь-якого медіапроєкту. У науковій літературі це поняття може трактуватися по-різному. І. Михайлин розуміє цільову аудиторію як сукупність читачів, для яких видання створюється, наголошуючи, що чітке розуміння читача визначає тематику, мову, формат і стиль видання [21]. В. Здоровега підходить до цього питання з позицій журналістської творчості: саме на його думку, журналіст завжди пише для конкретної людини, і образ цього читача має бути присутній у свідомості автора на всіх етапах його роботи над матеріалом [10]. Розглядаючи практику новинної журналістики, О. Чекмишев, звертає увагу на те, що аудиторія – це не пасивний реципієнт, а активний учасник комунікації, чийі запити можуть формувати редакційну політику [13]. Важливість визначення цільової аудиторії визначає й Б. Потятиник, зазначаючи, що в умовах конкуренції в медіа точне позиціонування видання щодо своєї аудиторії є головною умовою його виживання на ринку [4]. Тож, цільова аудиторія – це не лише демографічна група, а система певних цінностей, іноді очікувань та звичок, на які орієнтується редакція.

Журнал «В кадрі» орієнтований на аудиторію, яка цікавиться творчістю у різних її проявах – театром, кіно, поезією, музикою, тілесними практиками, – та хочуть більше знати про людей, які присвятили себе мистецтву. Це читачі для яких важливий не зірковий статус героя, а його особистість, внутрішній світ та творчий шлях. На думку М. Василенка, сучасна аудиторія культурно-мистецьких видань вирізняється високим рівнем медіаграмотності та критичним ставленням до контенту – вона здатна відрізнити поверхневий матеріал від глибокого аналітичного тексту [24]. Саме тому центральним

жанром журналу обрано інтерв'ю: воно передає не лише інформацію, а й розкриває особистість людини та те, як вона ставиться до своєї справи. Вікових меж аудиторії журналу свідомо не встановлюю, адже творчість об'єднує людей різного покоління.

Перший номер «В кадрі» це підтверджує: серед героїнь є акторки з великим сценічним досвідом (Віра Кобзар, Слава Красовська), молода тренерка Марія Шевцова, телеведуча і популяризаторка поезії Дар'я Трегубова, а також співачка і фотографиня Марта Адамчук. Кожен герой отримує власний розворот із фото та запитаннями, що розкривають її творчий метод та ставлення до своєї справи. Поряд із інтерв'ю журнал пропонує читачеві кілька постійних рубрик, культурних рекомендацій. Рубрика кінорекомендацій пропонує добірку фільмів, пов'язаних із темою номеру або із творчою сферою героїнь: це можуть бути документальні стрічки про митців, фільми про закулісся театру чи кіно. Театральна рубрика знайомить читача з актуальними виставами — тими, що варто побачити, — і дає короткий контекст: жанр, режисер, про що вистава і чому вона важлива саме зараз. Рубрика книжкових порад пропонує літературу, яка доповнює теми номеру: від мемуарів митців і досліджень про творчість до поетичних збірок і прози, що надихає. Завершує номер рубрика «Нотатки глядача» — простір для культурних вражень і спостережень, відкритий для рефлексії над побаченим або почутим. Така різноманітність відображає редакційну філософію: творчість не має вікового обмеження, і кожна людина, що обирає її як спосіб говорити зі світом, гідна уваги [2].

Дослідниця О. Гарачковська зазначає, що культурно-мистецькі видання, які уникають жорстких вікових рамок при формуванні аудиторії, мають ширший потенціал для органічного зростання читацької бази [3]. Важливим є й те, що об'єднувальним критерієм для такої аудиторії призначений не вік, а ціннісна спільність — інтерес до людини у творчості, до особистісного виміру мистецтва [14]. Формат подачі матеріалу у журналі «В кадрі» поєднує друковану та цифрову версії. Друкована версія є основним носієм журналу:

вона виходить у фірмовому темно-бордовому оформленні, містить розгорнуті тексти інтерв'ю та якісні фотографії. Читач може тримати журнал у руках, повертатися до цікавих фрагментів, читати у зручному темпі. В. Шкляр зазначає, що друкований формат здатен зберігати особливу комунікативну цінність для аудиторії, орієнтованої на змістовне опрацювання: він уповільнює сприйняття і сприяє глибшому засвоєнню тексту [28]. Водночас кожна сторінка журналу із героїнею містить QR-коди на їх соціальні мережі – Instagram, YouTube, TikTok, – що перетворює друкований журнал на міст між традиційним читанням та віртуальним життям героя, за яким можна спостерігати. Порівняно з іншими українськими виданнями – Viva та Gossip Magazine – журнал «В кадрі» займає власну нішу. Viva будує концепцію навколо зіркового статусу та ретельно вибудованого публічного іміджу героїв [6]. Gossip Magazine орієнтований на ділову жіночу аудиторію з акцентом на бізнес-успішність та стиль [30]. «В кадрі» обирає інший шлях: журнал концентрує увагу не лише на те, ким є героїня у публічному просторі, а тим, як вона думає, що відчуває і навіщо займається творчістю [26]. Як сформульовано у редакційній колонці – тут «немає дистанції між сценою і залом, між кадром і глядачем».

Концепція двоформатного видання відповідає сучасним уявленням про гібридні медіа. Дослідники зазначають, що друковані видання, які органічно інтегрують цифрові інструменти, демонструють вищий рівень читацької залученості порівняно з виключно паперовими або виключно онлайн-форматами [14]. QR-коди у «В кадрі» виконують роль мостів між офлайн і онлайн досвідом, не порушуючи цілісності друкованого видання, а лише розширюючи його можливості. Важливим аспектом концепції є відсутність реклами. Ця позиція, яка підкреслює незалежність видання та його орієнтацію виключно на читача. У довгостроковій перспективі монетизація журналу може здійснюватися через продаж примірників, передплату або партнерство з культурними інституціями — театрами, галереями, книгарнями, — але не через розміщення комерційної реклами [16]. Цифрова присутність реалізована

через Інстаграм та Телеграм. За даними Інституту масової інформації, 57% матеріалів у популярних українських онлайн-медіа посилаються на Телеграм як джерело [6], що свідчить про значну роль цієї платформи у сучасному медіапросторі. Двоформатна модель дозволяє «В кадрі» охоплювати різні категорії аудиторії – як тих, хто надає перевагу друкованому слову, так і тих, хто споживає контент переважно через смартфон.

Окремо варто зупинитися на конкурентному середовищі, в якому позиціонується «В кадрі». Сучасний ринок культурних видань в Україні є досить вузьким, проте динамічним. Більшість глянцеви́х журналів орієнтовані або на масову розважальну аудиторію, або на вузькоспеціалізовані ніші – fashion, beauty, бізнес. «В кадрі» свідомо уникає цих полюсів, обираючи позицію культурного провідника для читача [15]. Такий підхід відповідає загальносвітовій тенденції до персоналізованих незалежних медіа, які формують власну лояльну аудиторію на протигагу масовим виданням з широким охопленням.

2.2. Редакційна структура журналу та організація виробничого процесу створення номера

Структура журналу «В кадрі» побудована за модульним принципом: кожен номер має сталі рубрики, які формують впізнаваний образ видання, проте їх наповнення змінюється від випуску до випуску. Це дозволяє зберігати цілісність концепції і водночас забезпечувати різноманітність матеріалів. Кожен номер відкривається редакційною колонкою – особистим зверненням до читача, яке задає тон і налаштовує на потрібну хвилю. Ця частина встановлює емоційний контакт із читачем ще до першого інтерв'ю і формулює головну ідею випуску. Центральне місце у кожному номері займає рубрика «Героїня номеру»

— розгорнуте авторське інтерв'ю з персонажами випуску. Запитання будуються від конкретного і фахового до особистого та рефлексивного, що дозволяє показати людину у всій її багатогранності та дати читачеві відчуття

живої розмови [3]. Виробничий процес журналу охоплює планування, збір матеріалів, редагування, верстку і поширення. Планування нового номеру включає у себе декілька пунктів: спочатку визначали тему випуску, складається список потенційних героїв, формується редакційний план із переліком рубрик та орієнтовним обсягом матеріалів. Широкий тематичний горизонт журналу – театр і кіно, медіа та поезія, музика, тілесні практики – підтверджує, що редакційне планування охоплює різні сфери творчості, не обмежуючись якоюсь одною. Розробка авторських інтерв'ю відбувається поетапно. На першому етапі здійснюється пошук героїнь – тих, чиї проєкти актуальні на момент виходу або чиї особисті історії мають особливу цінність для аудиторії. На другому – ретельна підготовка: вивчення творчого шляху героїні, перегляд її попередніх інтерв'ю та формулювання запитань від конкретного і фахового до особистого та рефлексивного, що дозволяє поступово знімати психологічний бар'єр і отримувати відверті відповіді. На третьому етапі відбувається безпосереднє проведення інтерв'ю у форматі, узгодженому з героїнею: особиста зустріч, відеочат або обмін голосовими повідомленнями через месенджери. Відеочат дозволяє бачити міміку та емоційні реакції навіть на відстані; голосові повідомлення зберігають природність мовлення і дають героїні можливість відповідати у зручний час. Після запису здійснюється розшифровка та первинна перевірка фактів – правильне написання імен, назв проєктів, дат. Четвертий етап – літературна обробка тексту з обов'язковим збереженням індивідуального стилю мовлення героїні та узгодженням фінального варіанту. Паралельно ведеться збір фотоматеріалів: пошук фото або використовуються архівні фотографії від самих героїнь. Фотографії є невіддільною частиною кожного матеріалу – вони доповнюють текст, передають атмосферу та допомагають читачеві сформувати живий образ самої героїні.

Редагування передбачає кілька рівнів роботи: змістовне – перевірка логіки, повноти та структури матеріалу; стилістичне – єдність тону і відповідність концепції журналу; коректура – орфографія та пунктуація.

Принципово важливим є збереження індивідуального голосу кожної героїні: інтерв'ю у «В кадрі» не нівелюють особливості розмовного мовлення, а залишають живу манеру відповідей. Після редагування текст узгоджується з героїнею – вона може виправити фактичні помилки, замінити фото або ж залишити роботу незмінною. Готовий номер наявний у двох форматах – друкованому та електронному. Друкований примірник є фізичним утіленням творчого задуму і водночас практичною частиною кваліфікаційної роботи. Електронна версія зберігається у форматі PDF і дозволяє ознайомитися з виданням у цифровому вигляді. Журнал «В кадрі» реалізований як авторський творчий проєкт для дипломної роботи і не передбачає комерційного поширення на медіаринку [29].

Окремо варто зупинитися на часових рамках виробничого процесу. За цей час відбувається не лише збір та обробка матеріалів, а й кілька етапів редакторських правок, узгодження з героїнями, підбір і обробка фотоматеріалів. Такий темп, порівняно з оперативними медіа, є свідомим вибором: він забезпечує якість, яка неможлива при щотижневому або щоденному виробничому циклі. Загалом виробнича модель «В кадрі» доводить, що авторський журнал – це не лише творчий, а й організаційний виклик. Успіх проєкту залежить від здатності автора поєднувати ролі редактора, фотографа, верстальника та менеджера в одній особі, при цьому зберігаючи чіткість редакційного бачення та якість кожного окремого матеріалу. Концепція рубрикації «В кадрі» побудована за принципом тематичної єдності: усі матеріали номеру пов'язані спільним культурним контекстом [19]. Якщо центральне інтерв'ю стосується, наприклад, театральної актриси, то кінорекомендації включатимуть фільми про театральне мистецтво, театральна рубрика запропонує актуальні вистави з її участю або пов'язані тематично, а книжкові поради спрямують читача до мемуарів режисерів і акторів. Такий підхід перетворює журнал на цілісне культурне занурення, а не просто набір окремих матеріалів.

2.3. Канали просування та цифрова присутність журналу в сучасному медіапросторі

Цифрова присутність є невід’ємною складовою успішного функціонування сучасного медіавидання. Для журналу «В кадрі» просування в цифровому середовищі — це не другорядна функція, а органічна частина редакційної концепції, спрямована на розширення читацької аудиторії та підтримку зв’язку з нею між виходами номерів. Як зазначає Б. Потятиник, сучасні медіа існують у гібридному просторі, де друковане і цифрове не конкурують, а взаємодоповнюються [20]. Саме цієї моделі дотримується «В кадрі»: соціальні мережі слугують не альтернативою журналу, а його цифровим продовженням.

Основними платформами для просування журналу обрано Інстаграм та Телеграм. Вибір цих платформ зумовлений їхньою популярністю серед цільової аудиторії: за даними дослідження «Детектора медіа», Інстаграм є одним із провідних майданчиків для споживання культурного контенту українською молоддю, а Телеграм — ключовим каналом для читання текстових матеріалів [7]. В Інстаграм сторінка журналу публікує анонси нових номерів, фрагменти інтерв’ю у форматі карусельних публікацій та цитати героїнь у Stories. Reels використовуються для коротких відеовізиток, що знайомлять аудиторію з учасницями журналу. Особливу роль відіграє естетика стрічки: темно-бордова колірна гама, властива друкованому виданню, відтворюється і в цифровому просторі, забезпечуючи візуальну впізнаваність бренду. Як зауважує К. Загородня, послідовна візуальна ідентичність є одним із ключових факторів формування лояльної аудиторії молодіжних видань [5].

Телеграм-канал виконує функцію глибшого знайомства з журналом: тут публікуються розгорнуті уривки інтерв’ю, редакційні коментарі та анонси майбутніх героїнь. Текстовий формат платформи ідеально відповідає духу «В кадрі» як видання, орієнтованого на вдумливого читача. Важливим інструментом є також перехресне просування: пости в інстаграмі містять посилання на телеграм-канал і навпаки, що забезпечує синергію двох

платформ. Дослідження І. Скишляк показує, що медіапроекти, які використовують скоординовану присутність у кількох цифрових каналах, демонструють вищий рівень залученості аудиторії порівняно з тими, що обмежуються однією платформою [28].

О. Калита у своєму дослідженні жанрових особливостей інтерв'ю на сторінках українських онлайн-видань підкреслює, що інтеграція гіперпосилань і QR-кодів суттєво розширює комунікативний потенціал текстового матеріалу, перетворюючи його на відправну точку для подальшої взаємодії читача з героєм кожного номеру [13].

Важливим аспектом цифрового просування є формування спільноти навколо бренду. «В кадрі» прагне не лише транслювати контент, а й створювати простір для діалогу: підписники запрошуються до обговорення матеріалів, залишення відгуків, пропозицій щодо майбутніх героїнь. Такий підхід відповідає сучасній концепції партисипаторних медіа, де аудиторія є активним учасником редакційного процесу [14]. Ю. Казімова зауважує, що читацька залученість у цифрову епоху стає одним із основних показників якості медіапроекту і безпосередньо впливає на його довгострокову життєздатність [10].

Отже, стратегія цифрової присутності журналу «В кадрі» ґрунтується на трьох ключових принципах: естетичній послідовності (єдиний візуальний стиль у всіх каналах), тематичній глибині (цифровий контент доповнює, а не замінює друкований текст) та діалогічності (аудиторія запрошується до активної участі). Такий підхід дозволяє видання залишатися видимим у цифровому просторі, не жертвуючи якістю, яка є головною редакційною цінністю «В кадрі».

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

Другий розділ засвідчив, що створення авторського журналу є комплексним творчим і організаційним процесом, який вимагає чіткого бачення концепції, розуміння аудиторії та ретельного опрацювання кожного

елементу видання. «В кадрі» – це не просто збірка інтерв'ю, а цілісний культурний продукт, де кожна рубрика, кожна фотографія та кожен QR-код є частиною єдиного редакційного задуму.

Визначення цільової аудиторії стало відправною точкою у формуванні концепції журналу. «В кадрі» орієнтований на читача, для якого важливий не публічний статус героїні, а її внутрішній світ, творчий метод і ціннісна позиція. Саме тому центральним жанром видання обрано портретне інтерв'ю — формат, який дозволяє показати людину у всій її багатогранності та створити відчуття живого діалогу між героїнею і читачем. Порівняльний аналіз із виданнями Viva та Gossip Magazine підтвердив, що журнал займає окрему нішу в медіапросторі. Акцент на творчій особистості – це свідомо позиція, яка відповідає запиту аудиторії на автентичний, нерекламний контент. У контексті загального зниження довіри до мейнстримних медіа такий підхід набуває додаткової актуальності.

Двоформатна модель розповсюдження – друкований примірник і електронна версія у форматі PDF – дозволяє охопити різні категорії читачів і водночас зберегти пріоритет глибокого тексту над фрагментарним споживанням контенту. Досвід першого номеру «В кадрі» став доказом того, що концептуальна ясність і відданість ідеї компенсують обмеженість ресурсів і є запорукою успішної реалізації медіапроєкту.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження присвячене вивченню мистецького дискурсу в сучасних медіа крізь призму жанру інтерв'ю та розробці авторського журналу

«В кадрі» як практичного медіапроекту. Результати роботи дозволяють сформулювати такі узагальнені висновки відповідно до поставлених завдань.

Проаналізовано поняття «мистецький дискурс» у сучасному медіапросторі. Встановлено, що мистецький дискурс є складною комунікативною системою, у якій органічно поєднуються творчі, соціокультурні та інтерпретаційні процеси. Він функціонує як динамічний простір взаємодії митця, тексту та аудиторії, формуючи суспільні уявлення про мистецтво та забезпечуючи його публічну репрезентацію. В умовах повномасштабного вторгнення Росії в Україну мистецький дискурс набуває особливого значення: він стає простором культурного спротиву, самоідентифікації та збереження національної пам'яті. Митці, які продовжують творити попри війну, потребують медіа, здатного показати їх не як символи, а як живих людей із власним баченням, болем і надією. Саме тому медіа сьогодні відіграють ключову роль у формуванні та поширенні мистецького дискурсу, а дослідження цього явища має не лише теоретичне, а й суспільне значення.

Охарактеризовано інтерв'ю як жанр журналістики та інструмент культурної комунікації. Доведено, що інтерв'ю є не лише одним із найпоширеніших інформаційних жанрів журналістики, а й важливим засобом репрезентації творчої особистості. Воно забезпечує доступ до внутрішнього світу митця, його цінностей та творчого процесу, органічно поєднуючи документальність із елементами інтерпретації та художнього осмислення. Різноманітність наукових підходів до визначення жанру – комунікативного, жанрознавчого, соціологічного – свідчить про його багатовимірність і міждисциплінарний характер. Підготовка якісного інтерв'ю охоплює визначення мети розмови, детальне вивчення біографії та діяльності

співрозмовника, розробку структурованих запитань і встановлення психологічного контакту. Дотримання етичних норм під час обробки матеріалу є обов'язковою умовою: особливо важливим є принцип узгодження тексту з героєм перед публікацією, що в контексті культурного журналу виправдане прагненням точно відтворити особистість. Практичний досвід підготовки інтерв'ю для журналу «В кадрі» підтвердив теоретичні положення: якісна підготовка, уважне слухання та дбайливе редагування – це основа матеріалу, який справді зачіпає читача.

Досліджено особливості функціонування авторського інтерв'ю в цифровому середовищі та визначено специфіку його форматів у сучасних медіа. Встановлено, що цифрові платформи – передусім Instagram та Telegram – суттєво трансформують як техніку проведення інтерв'ю, так і саму природу комунікації між журналістом та аудиторією. Якщо традиційне медіа пропонувало односторонню трансляцію готового матеріалу, то сучасні платформи перетворюють публікацію на відправну точку для подальшого діалогу: коментарі, репости та реакції формують навколо інтерв'ю живе комунікативне поле, що продовжує існувати довго після виходу матеріалу. Визначено три основні формати авторського інтерв'ю: голосові повідомлення, текстове та відеоінтерв'ю. Кожен із них має свої переваги й обмеження – голосові повідомлення зберігають інтонаційну виразність і природність мовлення; текстовий формат забезпечує аналітичну глибину й структурну гнучкість; відеоінтерв'ю апелює до емоційного рівня сприйняття завдяки мові тіла та прямій взаємодії учасників. Для авторського журналу, орієнтованого на вдумливого читача, текстовий формат залишається оптимальним, хоча цифрові доповнення значно збагачують читацький досвід. Водночас алгоритмічна логіка платформ і фрагментарність подачі можуть суперечити принципам якісної журналістики, тому відповідальне ставлення до смислової цілісності матеріалу є неодмінною умовою роботи в цифровому середовищі.

Розроблено концепцію авторського журналу «В кадрі» та описано етапи його створення й просування в друкованому й цифровому середовищах.

Журнал представлено як персоналізоване культурне медіа, в основі якого лежать глибокі авторські інтерв'ю з представниками української творчої сцени. Визначено цільову аудиторію – читачів, для яких важливий не публічний статус героїні, а її внутрішній світ, творчий метод і ціннісна позиція. Структура журналу побудована за модульним принципом: постійні рубрики формують впізнаваний образ видання, забезпечуючи одночасно цілісність концепції і різноманітність матеріалів. Виробничий процес охоплює планування, відбір героїнь, підготовку та проведення інтерв'ю, літературне редагування, верстку і поширення. Двоформатна модель – друкований примірник і електронна версія у форматі PDF – дозволяє охопити різні категорії читачів.

Стратегія цифрового просування через Instagram та Telegram ґрунтується на трьох принципах: естетичній послідовності, тематичній глибині та діалогічності. QR-коди на сторінках журналу перетворюють друковане видання на навігатор цифрового культурного простору, органічно поєднуючи офлайн і онлайн досвід читача. Порівняльний аналіз із виданнями Viva та Gossip Magazine підтвердив, що «В кадрі» займає самостійну нішу в медіапросторі: акцент на творчій особистості є свідомою редакційною позицією, яка відповідає запиту аудиторії на автентичний, нерекламний зміст. Таким чином, проведене дослідження підтвердило, що мистецький дискурс у сучасних медіа є не лише відображенням культурного життя суспільства, а й активним інструментом його формування. Жанр інтерв'ю залишається одним із найефективніших засобів репрезентації творчої особистості, здатним поєднати документальну точність із художньою виразністю. Практична реалізація журналу «В кадрі» засвідчила, що концептуальна ясність і відданість редакційній ідеї компенсують обмеженість ресурсів і є запорукою успішного медіапроєкту.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Василенко М. К. Динаміка розвитку інформаційних та аналітичних жанрів в українській пресі : монографія. Київ : Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка, 2006. 238 с.
2. Гарачковська О. Жанрові особливості інтерв'ю в сучасному інформаційному просторі. Український інформаційний простір. 2021. № 1(7). С. 86–93.
3. Глазова О. Інтерв'ю: жанр журналістики і вид навчальної роботи. Київський університет імені Бориса Грінченка. Київ, 2013. URL: <https://elibrary.kubg.edu.ua/9057/>
4. Голуб О. Соціальні мережі, які диктують ритм новин : результати моніторингу 10 популярних українських онлайн-медіа / ІМІ. Київ, 2024. URL: <https://imi.org.ua/monitorings/sotsialni-merezhi-yaki-dyktuyut-rytm-novyn-doslidzhennya-imi-i65389>
5. Горovenko В. К. Проблематика сучасних культурно-мистецьких видань в Україні. Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації. 2018. С. 20–22.
6. Демченко С. В. Концепція авторського журналу як модель персоналізованого медіапроєкту. Наукові записки Інституту журналістики. 2020. Т. 78. С. 112–119.
7. Детектор медіа. Журнал «Viva! Україна». 2016. URL: <https://detector.media/rinok/article/113486/>
8. Дяків Х. Ю. Телеінтерв'ю і труднощі для журналістів. Наукові записки Національного університету «Острозька академія»: Серія «Філологія». 2018. Вип. 1(69). С. 139–142.
9. Загородня К. Особливості контенту для молодіжної аудиторії в Youtube та Instagram. Київ : Національний авіаційний університет, 2020. 73 с. URL: <https://er.nau.edu.ua/handle/NAU/44995>
10. Здоровега В. Й. Теорія і методика журналістської творчості. Львів : Паіс, 2004.

11. Казімова Ю. До поняття формату жанру інтерв'ю у журналістиці. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія: Журналістські науки. Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2018. 896. С. 59–62.
12. Калита О. П. Жанрові особливості інтерв'ю на сторінках українських онлайн-видань. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Журналістика. Том 34 (73) № 1 Ч. 2, 2023. С. 302–312.
13. Карась А. Ф. Філософія громадянського суспільства в класичних теоріях і неklasичних інтерпретаціях. Київ : Видавничий центр «Академія», 2003.
14. Кіца М. До поняття формату жанру інтерв'ю у журналістиці. Вісник Національного університету «Львівська політехніка»: Журналістські науки. Львів : Львівська політехніка, 2020. URL: <https://science.lpnu.ua/uk/sjs>
15. Кузнецова О. Д. Засоби масової комунікації : навчальний посібник. Львів : Паїс, 2005. 200 с.
16. Лизанчук В. В. Основи радіожурналістики : підручник. Київ : Знання, 2006. 628 с.
17. Лосев І. В. Українське суспільство сьогодні: явище духовної залежності : спроба культурологічного діагнозу. Наукові записки НаУКМА : Теорія та історія культури. 2005. Т. 20–21. С. 106–111.
18. Михайлин І. Л. Основи журналістики : підручник. Київ : Центр учбової літератури, 2011. 496 с.
19. Нікітіна В. В. Портретне інтерв'ю як жанровий різновид у сучасній журналістиці. Журналістика. 2017. Вип. 16. С. 78–86.
20. Потятиник Б. В. Інтернет-журналістика : навч. посіб. Львів : ПАІС, 2010.
21. Приступенко Т. О. Журналістський фах: газетно-журнальне виробництво. Київ : 2013.
22. Присяжнюк Л. А. Мас-медіа в системі соціальних комунікацій.

Вісник Харківської державної академії культури. 2019. Вип. 55. С. 72–81.

23. Різун В. В. Теорія масової комунікації : підручник. Київ : Просвіта, 2008.

24. Сидоренко О. І. Медіаосвіта та медіаграмотність : навч. посіб. Київ : Центр вільної преси, 2013. 328 с.

25. Скишляк І. І. Прийоми інтерв'ювання у різних медіаформатах (на прикладі творчого проекту «Крафтова журналістика»). Львів : Український католицький університет, 2020. 93 с.

26. Скуратівський В. Л. Мистецтво і влада: нариси з теорії культурних практик. Київ : Смолоскип, 2012. 296 с.

27. Чекмишев О. В. Основи професійної комунікації. Теорія і практика новинної журналістики. Київ : ВПЦ «Київський університет», 2004. 129 с.

28. Шкляр В. Мас-медіа в новому столітті. Україна дипломатична. 2003. Вип. 3. С. 761–770. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ukrdip_2003_3_55

29. Яненко Я. В. Реклама та медіа в умовах трансформації суспільства. Суми : СумДУ, 2019. 204 с.

30. Gossip Magazine. Про нас. URL: <https://gossip-ua.com/about.html>

В КАДРІ

ГЕРОЇНІ НОМЕРУ:
ДАР'Я ТРЕГУБОВА
ВІРА КОБЗАР
МАРТА АДАМЧУК
СЛАВА КРАСОВСЬКА
МАРІЯ ШЕВЦОВА

ЗМІСТ

<i>Звернення до читача.....</i>	<i>2</i>
<i>Дар'я Трегубова про рубрику #дамачитає.....</i>	<i>3</i>
<i>Новий дубль.....</i>	<i>9</i>
<i>Віра Кобзар про театр та кіно.....</i>	<i>10</i>
<i>Театральний ракурс.....</i>	<i>15</i>
<i>Марта Адамчук про сольну кар'єру і роботу фотографині.....</i>	<i>17</i>
<i>Слава Красовська про знімальний майданчик та викладання.....</i>	<i>25</i>
<i>Марія Шевцова про роботу тренерки.....</i>	<i>31</i>
<i>Нагадування для читача.....</i>	<i>35</i>

— запрошення до світу творчості

ВІТАЄМО *дорогий читачу*

Журнал «В кадрі» — це простір, де мистецтво зустрічається з живою людиною. Тут немає дистанції між сценою і залом, між кадром і глядачем.

На цих сторінках ти познайомишся з тими, хто щодня обирає творчість — акторками, співачками, телеведучими, тренерками. Людьми, чия праця — це не просто робота, а спосіб говорити зі світом.

Ми запрошуємо тебе зупинитися, прочитати, відчувати. Поринути у їхні історії так само, як вони щоразу занурюються у свою справу — з повною віддачею і без страху бути собою.

Дар'я Трегубова

Дар'я Трегубова — українська телеведуча, акторка, сценаристка, продюсерка і режисерка. Але для тисяч людей вона передусім голос, який читає вірші.

Дев'ять років тому вона придумала рубрику #дашачитає — і перетворила сучасну українську поезію на щось доступне, живе і необхідне. Особливо — під час війни.

9 років- читає поезію
140+ віршів у рубриці
2017 рік-старт рубрики #дашачитає
1-а - регулярна рубрика сучасної
української поезії в Україні

Поезія — це про те, щоб витягнути з душі
якийсь камінь і кинути його на підлогу, хоча б
ненадовго.

Дар'я Трегубова

Інстаграм

Ютуб

— Що стало поштовхом для створення рубрики #дашачитає.? Як ви формували завдання цієї рубрики на початковому етапі?

Проект *дашачитає* я придумала досить давно, років дванадцять назад. На початку придумала, як проект у якому сучасні українські актори будуть читати сучасних українських поетів. Я постійно думала, кого я покличу читати вірші, а потім коли декілька разів запропонувала знайомим, а вони були зайняті, у них були зйомки, я подумала, що так я нікого не зберу і буду читати сама. Так він і розпочався. Мені захотілося прочитати кілька віршів, це було 5 віршів: Жадана, Бабкіна, Колі Кулініча і коли ми їх виставили вони вистрелили нереально. Безпосередньо, що підштовхнуло записувати мене вірші, це був проект Тати Кеплер, де всі зустрічалися ввечері у кав'ярні і читали вірші біля мікрофона. Це була дуже крута тема і тоді я зрозуміла, що таки треба знімати відео, яке я збиралася робити дуже давно. Від початку проект *#дашачитає*, не був проектом *#дашачитає*, це була ідея, що актори будуть читати поезію на даху та записувати відео.

— Як приймається рішення про те, який вірш прочитати сьогодні? Ви самі відбираєте авторів?

Я абсолютно всі вірші відбираю сама, інколи мені присилають читачі, все, що класне мені трапляється з поезії, я збираю в замітках телефона з хештегом #дашачитає. І потім, коли ми призначаємо дату зйомки я всю не прочитану поезію, всю до єдиної її перечитую і та на яку у мене є якась певна реакція, там де є імпульс, от тоді я беру і читаю.

— Скільки часу триває підготовка одного відео для рубрики — від вибору тексту до публікації?

Текст я обираю заздалегідь, за кілька днів, можу за день, але потім в день все може помінятися. У мене зазвичай текстів 20 на руках, а можемо записати за один день там 4-6 поезій. Я обираю поезію, наступного дня ми її записуємо, а вже далі, залежно від того, як вона монтується, це може бути і місяць. Якісь вірші я виставляю одразу, позачергово, а якісь вірші виставляю тільки через пару місяців, як вони були зняті. Команда у нас є: режисерка зазвичай, іноді режисер, звукорежисер інколи, особливо коли ми знімаємо назовні, там на даху, або на вулиці, обов'язково є гример, моя улюблена Юлічка, вона завжди незмінна, ну і оператори, інколи буває, що оператори і режисери — це одна людина. Я дуже вдячна тим, хто долучився до #дашачитає. Я всю команду завжди відмічаю, бо кожен приніс такий свій характер.

— Чи відчуваєте ви різницю у власному сприйнятті поезії на сцені порівняно з камерним відеоформатом?

Я дуже люблю відеопоезію, але на сцені це інше, це тут і зараз, це жива емоція. Іноколи мені здається, що на відео, коли можна зробити дубль, у нас виходить там цікавіше, а іноколи я дивлюся на людей, які сидять переді мною і як вони плачуть, переживають, це завжди дуже відчувається, і я розумію, що тут сильніше. Тому так, різниця безумовно є.

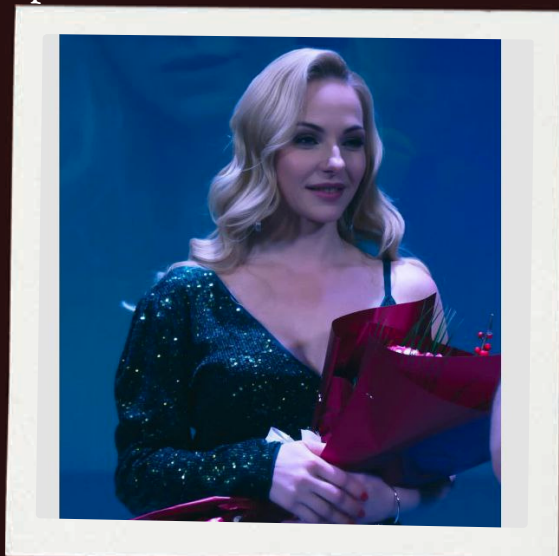

— Що для вас найцінніше у живій взаємодії з глядачем під час творчих вечорів?

А мені найцінніше, коли люди плачуть. Я вважаю, що люди мають прорефлексувати. Поезія – це про емоції, і це про те, щоб витягнути в себе з душі якийсь камінь і кинути його на підлогу, хоча б ненадовго, поки не з'явиться новий, тільки так. Мені особливо проєкт #дамачитає – він завжди був прикольний, люди його любили. Я читала дуже багато любовної лірики, в основному, а коли почалася повномасштабна, я почала читати актуального часу вірші, все тих же сучасних поетів, але це вже були вірші про війну. У мене була реакція колосальна, я отримувала просто фактично щодня повідомлення від людей, що їм це дуже треба. А я не могла відмовити людям, яким щось дуже треба.

— Чи бувають тексти, які ви любите читати на сцені, але не берете у відеоформат, і навпаки?

Так, безумовно, є тексти, які я можу прочитати тільки у віршах, а є ті, що можуть пролунати зі сцени. От, наприклад, якщо вірш довший за дві хвилини, дуже рідко його люди додивляються до кінця. Зараз абсолютно інший час, люди вже звикли дивитися дуже короткі відео і тому в середньому я вибираю вірші півтори-дві хвилини, не більше намагаюся, інколи тільки довше, а зі сцени я можу прочитати щось дуже-дуже довге. Я дуже люблю якісь сильні вірші наших сучасних поетів, які не вкладаються у формат короткого відео.

— Чи відчуваєте ви, що ваша рубрика допомагає авторам розвивати їхню творчість та впливати на читачів?

Я дуже сподіваюся, що я допомагаю і людям рефлексувати, і поетам стати трішечки більш відомими, бо все одно, поезія — це елітарне мистецтво, і не народне, ніколи. Хороша поезія ніколи не буває народною, це не загальнонародне мистецтво але, судячи з того, що у мене є дуже багато коментарів на ютубі на відео, та й в інстаграмі, окрім коментарів, що ніколи не любив або не любила поезію, а у вас слухаю, і мені це дуже лестить, чесно скажу, є ще коментарі, наприклад: «Ой, а що це за поет? Ну, я кажу, як це — Катерина Бабкіна. Ой, я ніколи не чув Бабкіну, тепер буду знати, що є така хороша поетеса.» Хтось не знає Жадана, так мене це дивує, тому що я ж все-таки з цієї сфери, але я прекрасно розумію, що є люди, які їх не слухали, не люблять вони поезію, вони їх не знають, не слухають цих поетів і раптом вони дізнаються, що є Жадан, є Бабкіна, є Таня Власова, що є Марина Пономаренко.

— Як би ви підсумували ефективність #дашачитає та її внесок у популяризацію української поезії сьогодні?

Не хочу хвалити саму себе, точно не хочеться, принаймні не через те, що робиться від чистого серця. Я настільки кайфую від цього проєкту, що навіть якби там було десять слухачів, може б, я набагато рідше записувала це все, адже це все-таки коштує грошей, але я б кайфувала все одно від нього. Але оскільки у нього доволі велика аудиторія, мені це дуже приємно. Ну, і оскільки це був перший проєкт, у якому регулярно читалася сучасна українська поезія, починаючи з 2017 року, на секундочку, це майже десять років. Дев'ять років я читаю поезію, там близько сто сорок віршів і я дуже пишаюся тим, що це потрібно великій кількості людей і я це дуже ціную.

«Шукайте свій імпульс у кожному рядку.

Приєднуйтесь до світу поезії разом з #дашачитає.»

«Новий дубль»

Режисерський дебют Дар'ї Трегубової

"Бийся, серце, бийся" став першою режисерською роботою акторки Дар'ї Трегубової, яка має профільну освіту та багаторічний досвід у телебаченні й продюсуванні. Вона розповідає, що пропозиція зняти серіал надійшла несподівано: продюсери, добре знайомі з її роботою, запросили її створити чотирисерійний проєкт, який критики називають одним з найемоційніших фільмів останніх років.

Сюжет про що?

У центрі сюжету — Віра, професійна лікарка, чий син Данило помирає 23 лютого 2022 року від крововиливу у мозок. У момент страшного горя вона вирішує віддати його серце шестирічній Богданці, що потребує термінової трансплантації. Для Віри це стає останнім актом любові, адже після операції вона більше не бачить сенсу жити.

Однак уже наступного дня, 24 лютого, починається повномасштабна війна. Мати Богданки вирушає до Бучі по документи й зникає безвісти, а Віра залишається в лікарні, щоб оберігати дівчинку та її нове серце. Попри обстріли, хаос і нестачу ресурсів, вона продовжує рятувати пацієнтів, щодня ризикуючи власним життям.

Віра Кобзар

Віра Кобзар — українська акторка, яка однаково впевнено почувається і на театральній сцені, і перед камерою. Вона не розділяє ці світи — вона живе в обох.

Для неї головне не жанр і не формат, а сценарій, ідея і команда.

6

складових успіху — розум, праця, професіоналізм, чесність, фортуна, харизма.

Жанр не має значення. Важливий сценарій і ідея — спочатку було слово.

ВІРА КОБЗАР

Інстаграм

Фейсбук

— Театр і знімальний майданчик — два різні світи. Як ви відчуваєте себе в кожному з них і як змінюється ваш підхід до ролі у кожному з цих форматів?

І в театрі, і на знімальному майданчику я відчуваю себе на своєму місці, в кожному з них я маю можливість проявляти себе, зростати в майстерності, проживати цікаві життя. Формат не впливає на підхід до ролі.

— Підготовка до ролі — завжди процес. З чого він починається у вас і що є найважливішим етапом?

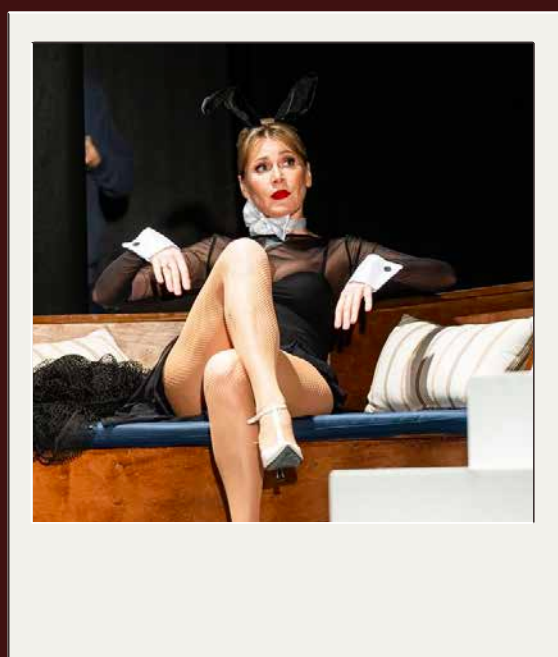
Підготовка до ролі починається зі сценарію. Перш ніж погоджуватись на проєкт і йти на проби, я прошу сценарій. Якщо мені цікава героїня, якщо подобається драматургія, якщо мені є, що сказати глядачеві через авторів сценарію, я йду на проби. Якщо наші бачення з режисером співпадають, це залог цікавого шляху.

— Що для вас складніше — проживати персонажа, який нагадує ваш характер, чи створювати образ, максимально відмінний від вашої особистості?

Мені цікаво робити щось нове . Але це не означає, що відмовлюся від повторень. Інколи сам шлях зйомок цікавіший, ніж результат .

— Як ви ставитеся до імпровізації на майданчику — чи дозволяєте собі відходити від сценарію?

Імпровізація має сенс, коли вона влучна і підготовлена , і не впливає на сценарій! А додає образу якихось фарб. В кіно імпровізація не завжди доречна, тому що це ускладнює монтаж.

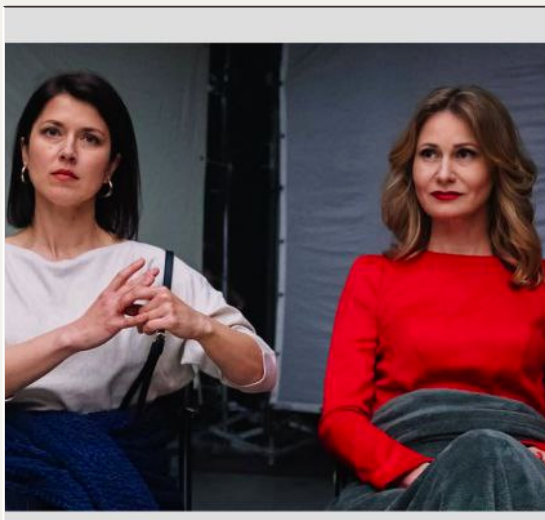

— У яких жанрах вам найцікавіше працювати — і що приваблює саме в них?

Жанр не має значення. Важливий сценарій і ідея, бо «спочатку було слово»! Важлива команда! Я комфортно почуваюся і в драмі, і в комедії.

— У театрі та кіно партнерство проявляється по-різному. Де важче, а де легше створити спільну енергетику?

В театрі репетиційний процес довший, тому легше домовитись і прийти до спільного знаменника. На знімальному майданчику ти маєш 10-15 і більше сцен в день, які знімають не хронологічно за сценарієм, а залежно від локації. Інколи стаєш заручником темпу знімального процесу. Багато залежить від режисера. Але коли ти працюєш з колегою, котру добре знаєш, і ваші енергії і бачення співпадають, то це полегшує і покращує процес і результат.

— Чи переглядаєте ви власні роботи на екрані або записи вистав, щоб зробити висновки для себе?

Коли був цікавий знімальний процес, цікава історія, то хочеться побачити результат. Тому інколи я передивлюся свої роботи. Можу вже по факту не погодитись з рішенням сцени. Але вже нічого не виправити. Але я враховую свої похибки на зйомках продовжень серіалів. Театр- інша справа. В тебе завжди є можливість наступного разу працювати з урахуванням помилок.

— Наскільки для вас важлива реакція публіки — чи вона впливає на ваше ставлення до ролі?

Реакція залу не впливає на моє ставлення до ролі. Я люблю всіх своїх героїнь не залежно від глядачів. А от на виставу в цілому публіка впливає, саме через обмін енергіями акторів і глядачів. Це як єдиний організм.

— Які ролі вам хотілося б зіграти у майбутньому — чи є образи, про які ви мрієте?

Я відкрита до пропозицій.

— Якщо підсумувати ваш шлях сьогодні, що для вас є головним показником успіху?

Дуже багато чинників. Розум. Працьовитість. Професіоналізм. Чесність. Фортуна. Харизма.

Театральний ракурс

в кадрі рекомендує

Ви точно знаєте людей, яким нудно у здорових стосунках. Хоча інфополе дедалі більше просвічує людей на теми аб'юзу, співзалежності, «червоних прапорів», чомусь розмірене особисте життя багатьох не приваблює. Навіть викликає недовіру, адже має бути конфлікт, нервування, токсичність.

Людині потрібна людина, людина все життя у пошуку людини. Все це - необхідність бути з кимось поруч, тримати за руку, відчувати тепло. Людина народжується, і все, що вона робить - намагається бути щасливою.

ТЕ-АРТ

театральна агенція

Кожна жінка мріє бути сильною і водночас кожна жінка мріє бути слабкою. Кожна жінка хотіла б сказати собі: «Я сильна і заявляю про свою силу. Я знаходжу багато прекрасного. Я люблю себе. Я хочу бути самою собою, любити себе такою, якою я є. Я є незалежною. Я сама дбаю про себе. Я розширюю свої можливості. Я можу жити як хочу, можу стати такою, якою хочу. У мене чудове життя. Моє життя сповнене кохання». Але настає час і кожна мріє забути про це і стати слабкою поряд зі своїм чоловіком.

- e-mail: info@te-art.ua
- Вайбер: (050) 963-82-87
- Час: з 10-00 до 22-00

Театральний ракурс

в кадрі рекомендує

Краса жінки не в одязі, не в фігурі чи зачісці. Краса жінки в її очах, бо це дорога до її серця - місця, де живе кохання. Чоловікам і одну жінку витримати непросто. Але що робити, якщо їх аж вісім і всі вони знаходяться під підозрою, оскільки єдиний чоловік у домі просто взяв і щез. А це означає, що свято, на яке вони чекають - під загрозою.

Кожна з жінок розуміє, що носить в собі безліч секретів, але в житті нікому не зізнається про це. Головна інтрига залишається нерозгаданою - куди насправді подівся їх єдиний чоловік, якому вони усі винні грошей і до чого тут кохання.

ТЕ-АРТ

театральна агенція

День народження Аліси, яка щойно повернулася з дворічної подорожі, збирає в її квартирі давніх подруг. Вечірка здається передбачуваною, поки серед подарунків не виявляється закривавлене намисто.

Спроби зрозуміти, хто надіслав його і кому воно призначене, показують, що вірні дружини, добropорядні домогосподарки і тихі хранительки сім'ї не такі вже й безгрішні, і жорстокий злочин може ховатися в минулому кожної з них.

Віра Кобзар каже, що публіка і актори — це єдиний організм. Обмін енергією відбувається в обидві сторони.

Марта Адамчук

Марта Адамчук пройшла шлях від бек-вокалу до власної сцени. Поворотним моментом став проєкт "Голос країни" — саме там вона зрозуміла, що люди хочуть чути саме її.

Сьогодні вона співачка, фотографиня і артистка "Жіночого кварталу" — і в кожній ролі залишається собою на сто відсотків.

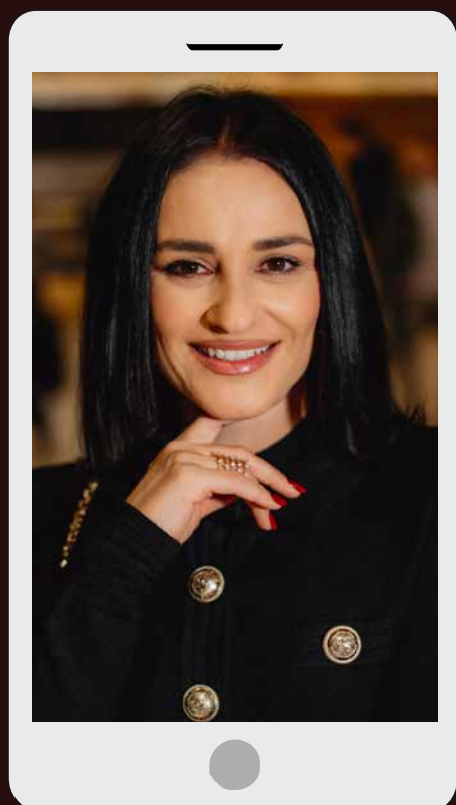

Пісні, що народжуються з імпульсу

Щирість на сцені — її головний принцип

Справжній успіх — це коли я дивлюся в зал і бачу, що глядач зчитує мою щирість.

МАРТА АДАМЧУК

Інстаграм

Ютуб

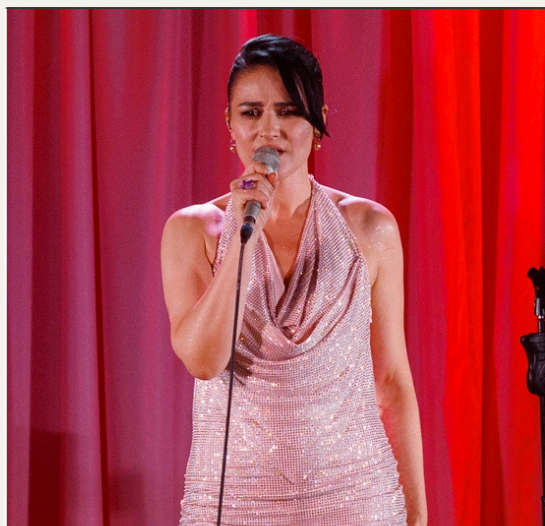

— Перші етапи вашої кар'єри були пов'язані з бек-вокалом та телепроектами. Що стало точкою відліку вашої сольної історії?

Моя сольна кар'єра почалася тоді, коли я зрозуміла, що більше не хочу бути частиною чийогось шоу. Робота в телепроектах та співпраця з відомими артистами була для мене колосальною роботою — я вдячна за той досвід та перші великі сцени. Але в певний момент я відчула, що готова вийти з тіні. Це було хвилююче рішення, адже довелося свідомо виходити із зони комфорту й розривати нитку, яка тримала мене в стабільному, але "другоплановому" стані. Точкою відліку та справжнім емоційним вибухом став проєкт «Голос країни». Коли на сліпих прослуховуваннях до мене розвернулися тренерські крісла, я зрозуміла: люди хочуть чути саме мене, мою інтерпретацію та мої сенси. Саме там я знайшла підтримку й наставників, які допомогли мені остаточно повірити у власні сили. Після цього все закрутилося: авторські пісні, нові проєкти, «Жіночий Квартал». Це був шлях від професійного виконання чужого матеріалу до створення власного світу, де я можу бути собою на всі сто відсотків.

— Сольний проєкт — це завжди нова сторінка. Що він означає для вас особисто?

Сольний проєкт для мене — це не про форму, а про стан. Це та сама нова сторінка, на якій мені хотілося бути максимально відвертою, без зайвих прикрас. Саме так я відчуваю свою музику сьогодні. Найцінніше для мене — не просто вийти на сцену, а прожити цей момент разом із залом, відчувати їхню підтримку і знати, що завдяки цій єдності ми робимо щось дійсно важливе для кожного з нас.

— Чи відчували ви, що саме індивідуальні виступи допомогли сформувати вашу власну аудиторію — тих людей, які приходять саме на вас?

Так, я це дуже чітко відчула. Сольні виступи — це як побачення тет-а-тет: тут не сховаєшся за великим шоу чи колективом. Саме завдяки таким виходам я побачила свого глядача. Це люди, які приходять не просто послухати вокал, а відчувати мої сенси. Мені важливо, що між нами немає дистанції. Я зрозуміла: коли ти на сцені справжня і відкрита, до тебе притягуються такі ж щирі люди.

— Підготовка до сольного концерту — це велика закулісна робота. Як народжується його концепція: від першої ідеї до виходу на сцену?

Одна справа — просто виконати кілька пісень у програмі, і зовсім інша — презентувати власний сольний концерт. Це неймовірно хвилююче і круто, адже тут я відповідаю за кожну секунду шоу. Кожна пісня для мене — окрема історія, яку хочеться донести максимально чесно. Саме тому ми з музикантами та бек-вокалістами годинами працюємо над звучанням. Мені важливо, щоб кожен учасник команди працював на спільну мету. Тільки коли я впевнена в результаті, я можу вийти на сцену і презентувати це все своїм слухачам та глядачам.

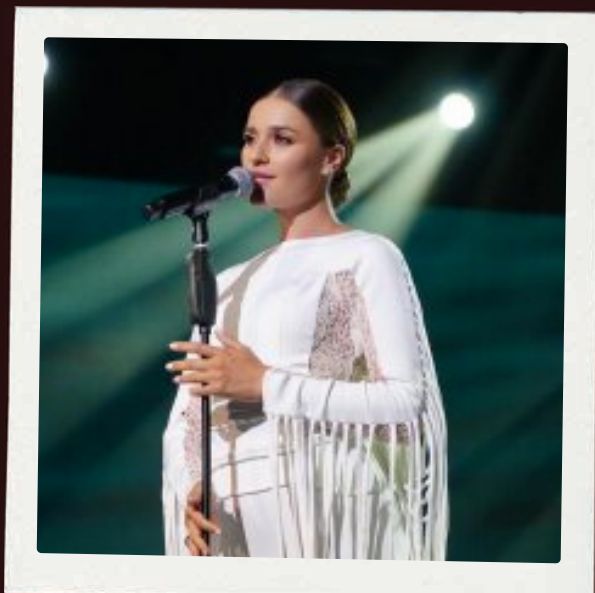

— Атмосфера вечора складається з деталей. Які елементи для вас принципово важливі, щоб концерт виглядав як цілісна історія?

Щоб концерт став цілісною історією, мені принципово важливо відчувати зал. Кожна деталь підготовки — це лише шлях до моменту, коли я зможу побачити ваші справжні емоції. Я прискіплива до дрібниць, бо хочу, щоб ви максимально занурилися в атмосферу і ніщо не відволікало нас від діалогу. Мені важливо розуміти, де ми з вами стаємо єдиним цілим, і бачити, що програма відгукується у ваших душах.

— Останнім часом у вас з'являється багато нових пісень, і деякі з них ви пишете самі. З чого для вас зазвичай починається нова композиція — з емоції, мелодії чи слова?

Знаєте, універсальної формули в мене немає. Кожна пісня — це окрема історія народження. Іноді все починається з тексту: я читаю рядки, і в голові вже звучить готова музика, а іноді мені надсилають демо-записи, і тут я покладаюся виключно на інтуїцію. Я слухаю і чекаю на той самий імпульс — "включить" мене чи ні. Якщо пісня не зачіпає з перших акордів, якщо я не відчуваю мурашок, то просто не зможу її заспівати. Для мене важливо, щоб резонувало все: і слово, і мелодія, і емоція. Тільки тоді це справжня творчість.

— Коли пісня вже готова і вперше зустрічається зі слухачем, що для вас означає цей момент?

Для мене цей момент — це насамперед про справжній відгук. Я часто не чекаю офіційних релізів, а просто викладаю шматочок щойно записаної пісні в мережу й прямо питаю у своїх людей: "Ну як вам? Випускати?". Коли вона нарешті зустрічається зі слухачем, я шукаю не оцінку, а стан. Сьогодні музика — це насамперед ресурс. І неважливо, чи пісня спокійна, чи драйвова — головне, щоб вона давала силу й не залишала байдужим.

— Ви берете участь у великих концертах як гостя. Які відчуття залишаються після таких виступів?

Участь у великих концертах як гостя — це завжди особливий вид відповідальності та драйву. Після таких виступів залишається відчуття неймовірного масштабу та єдності. Для мене це не просто вихід на сцену, а можливість доповнити чужу історію своїм баченням та ставленням. Це як бути частиною великої картини, де кожна деталь має значення. Найбільше вражає ця шалена хвиля енергії від величезної зали — вона заряджає і водночас вимагає максимальної чесності. Я завжди кажу, що на таких концертах важливо не просто "відспівати", а встигнути за ці кілька хвилин відпустити контроль і бути справжньою. Після смак таких виступів — це глибока вдячність колегам за довіру і глядачам за те, що вони проживають цей момент разом з нами. Це нагадує мені, що музика — це величезна сила, яка здатна об'єднувати тисячі сердець заради спільної мети.

— Єдиний квартал — проект, який знає широка аудиторія. Яке місце саме ця сцена займає у вашому житті сьогодні?

Зараз ця сцена набула зовсім іншого значення. Якщо раніше ми просто дарували посмішки та настрій, то сьогодні ми разом проживаємо найскладніші моменти нашої країни. Це майданчик для величезної згуртованості. Кожен наш концерт зараз — це насамперед можливість подякувати нашим захисникам, які часто присутні в залі, і зібрати допомогу для фронту. Для мене дуже важливо, що навіть у такі важкі часи ми залишаємося чесними зі своїм глядачем. Ми жартуємо крізь сльози, співаємо про те, що болить, і віримо в одне на всіх майбутнє. "Квартал" сьогодні — це про єдність, незламність і величезну відповідальність перед кожним, хто нас чекає.

— Фотографія — це ще один ваш творчий інструмент. Як ви відчуваєте її роль у своєму житті?

Коли я тримаю камеру, я відчуваю себе художницею за кадром. Мені подобається бачити людину по-своєму: вловити її стан, світло, настрій — те, що робить її унікальною саме зараз. Моя виставка, присвячена українським жінкам, була саме про такий погляд. Найважливіший момент для мене — це коли я показую людині результат і бачу, що їй відгукнулося. Це дуже особливе відчуття, коли твій погляд стає для когось дзеркалом їхньої власної краси.

— Якщо підсумувати ваш шлях на сьогодні, що для вас є головним показником успіху?

Ми часто звикли думати, що успіх — це фінішна пряма, де на тебе чекають нагороди та визнання. Але для мене успіх — це не точка призначення, а те, як я почуватися в кожному моменті свого руху. Це стан, коли ти нарешті перестаєш відповідати чиймось стандартам і починаєш жити за власними. Сцена для мене — це місце абсолютної правди, а успіх на ній — це моя внутрішня свобода. Мій шлях — це довга історія про те, як навчитися чути себе серед тисяч чужих голосів. Він навчив мене, що справжній резонанс народжується лише в тиші всередині, де кожен крок і кожен звук є моїм свідомим рішенням. Справжній успіх — це коли я дивлюся в зал і бачу, що глядач зчитує мою щирість. Кожна мить, яку я прожила на цьому шляху, тепер звучить в унісоні з вашими серцями.

Слава Красовська

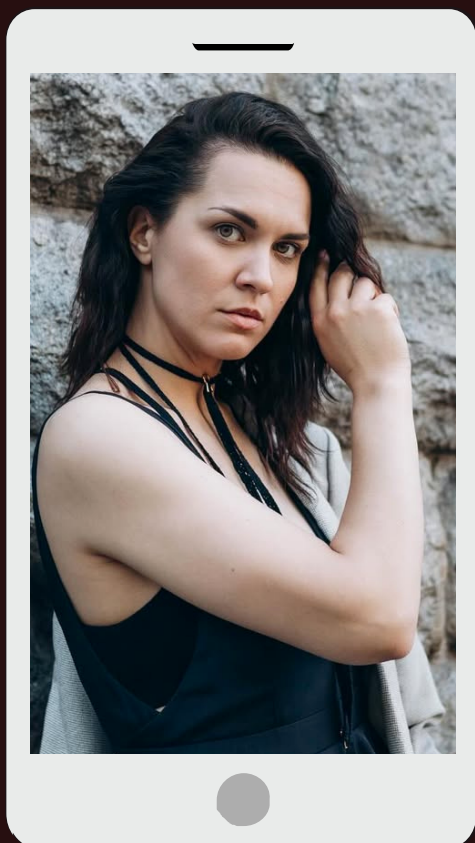
Слава Красовська — акторка камерного театру і кіно, викладачка та керівниця творчого об'єднання ARTISTIC. Свій перший знімальний день вона запам'ятала назавжди — і з того моменту не зупинялась.

Вона вірить, що справжній розвиток — це постійний пошук нового: у професії, у житті, у собі.

Найцінніше, що я отримую від роботи з юними акторами - це віра в те, що я роблю свій вклад в майбутнє, намагаюсь виховувати не лише талановиту молодь, а й свідоме покоління з гідними цінностями.

Розвиток для мене — це пошук і можливість пробувати щось нове як в професії, так і загалом у житті.

СЛАВА КРАСОВСЬКА

Інстаграм

Фейсбук

— Пригадайте свій перший вихід на сцену або на знімальний майданчик. Що тоді вас найбільше захопило, а що лякало?

Я добре пам'ятаю свій перший знімальний день. У мене була головна роль в серії молодіжного серіалу «Щоденники Темного». Тоді мене найбільше надихнуло те, що я зовсім не відчувала страху чи хвилювання, як це зазвичай було перед виходом на сцену у студентських виставах. Справа в тому, що мій майстер курсу був доволі суворим викладачем і ми, його студенти, завжди дуже боялися його розчарувати, це переростало в звичку боятися виходу на сцену. А на знімальному майданчику відчуття були зовсім інші - уся команда, що працювала над серіалом складалася з молодих і доброзичливих людей, тому створювалася дуже приємна атмосфера і можна було усю свою увагу приділяти саме творчому процесу. Найскладнішим в тих зйомках був обсяг роботи - зміни були здебільшого нічні, на натурі, в лісі, зміни тривали більше 12 годин і жодного кадру без мене в сценарії не було, тобто від першої своєї ролі я усвідомила, що кіно - це складна робота і вважаю той досвід безцінним.

— Як змінюються ваші відчуття і емоції, коли ви граєте на сцені порівняно з роботою перед камерою?

Для мене немає особливої різниці в роботі на сцені і перед камерою через те, що я працюю в камерному театрі, наш зал вміщує усього 52 глядача на один показ, тобто відстань між акторами і глядачами невелика, ми завжди працюємо ніби «крупним планом», проте в театрі частіше зустрічаються випадки коли ми дотримуємося певного жанру, і персонажі можуть поводитися не побутово, не так як це відбувалося б в реальному житті, в театрі є місце умовності і метафорі, а це завжди цікаво.

— Що для вас у театрі важливіше: прямий контакт із глядачем, атмосфера вистави чи сила моменту тут і зараз?

Зараз найцінніше в театрі те, що глядачі, які безумовно переживають нелегкі часи, знаходять час і сили для того, щоб відвідати виставу, наповнитися новими враженнями. Найважливіше - це обмін енергією, який відчувається зараз як взаємна підтримка.

— Який у вас особистий процес підготовки до ролі — від першого прочитання до виходу на сцену чи в кадр?

Для мене дуже важливе перше знайомство з роллю. Завжди намагаюся виокремити час, щоб прочитати сценарій або п'єсу без поспіху, в тиші, ні на що не відволікаючись. При першому прочитанні не роблю жодних поміток чи нотаток - даю можливість уяві намалювати цю історію так, ніби вже дивлюся кіно. Пізніше - ділю історію на шматки, щоб зрозуміти які події стануться з моєю героїнею протягом сюжету, як впливають на неї, ставлю запитання своїм персонажам і шукаю на них відповіді, але це вже залежить від кожної конкретної ролі.

— Чи дозволяєте собі експериментувати та імпровізувати на репетиціях або зйомках, щоб відкрити нові грані ролі?

Звісно, імпровізація - це невід'ємна частина акторської роботи і так чи інакше вона в роботі з'являється. Але найважливіше (і цього я намагаюся вчити своїх студентів), щоб наша імпровізація не завадила грі партнера, щоб ми, наприклад, змінили репліку чи мізансцену не підставили його/її і не повели сцену в інше русло.

— Чи переглядаєте ви свої сцени після зйомок — і чи вважаєте це важливим?

На майданчику ніколи не дивлюся плейбек (тільки якщо це буде прохання режисера, щоб підкорегувати якісь технічні моменти), бо мені здається, що коли ми дивимося на себе: в дзеркало чи робимо селфі, то несвідомо хочемо мати найліпший вигляд, починаємо ніби трохи «позувати», в кіно це лише заважає, бо задача акторки бути правдивою, а не красивою. А ось готовий матеріал після виходу на ТБ чи в кіно вважаю дивитися корисно, але, на жаль, не завжди маю досить часу, особливо якщо це серіал.

— Поєднуючи викладання в Open Art Studio та керівництво ARTISTIC, що ви вважаєте своєю головною місією: виховання цінностей у молодих учнів чи стратегічний розвиток сучасної індустрії через нові таланти та проєкти?»

Найцінніше, що я отримую від роботи з юними акторами - це віра в те, що я роблю свій вклад в майбутнє, намагаюсь виховувати не лише талановиту молодь, а й свідоме покоління з гідними цінностями. Займаючись в колективі вони отримують не лише акторську практику, а й життєвий досвід, вміння працювати в команді, вчатись взаємній підтримці і повазі і навіть якщо не всі з них оберуть пов'язати своє подальше життя з акторством (хоча багато хто з моїх акторок вже є студентками і випускницями творчих вишів і неймовірно тішуся їхнім успіхам), але я вірю, що усі вони стануть цікавими особистостями і хорошими людьми.

— **Що вас найбільше захоплює у новому поколінні акторів?**

Я помічаю, що сучасні підлітки дуже відрізняються від мого покоління в їхньому віці. Вони вільніші, не бояться висловлювати свою позицію, дбають про особисті кордони і це не може не викликати захват. Я завжди намагаюся існувати з ними в режимі діалогу, ні до чого не змушувати, а робити свій вибір, хоч і натякаю, що інколи треба просто довіритися тому, хто має більший досвід

— **Дивлячись на пройдений шлях і на горизонти попереду, що для вас означає справжній розвиток як акторки та людини?**

Мабуть, розвиток для мене найбільше асоціюється з пошуком і можливістю пробувати щось нове: як в професії так і загалом в житті. Читати, дивитися, за можливості подорожувати, пробувати різні хобі - це речі, які дозволяють мислити ширше і відчувати глибше.

Марія Шевцова

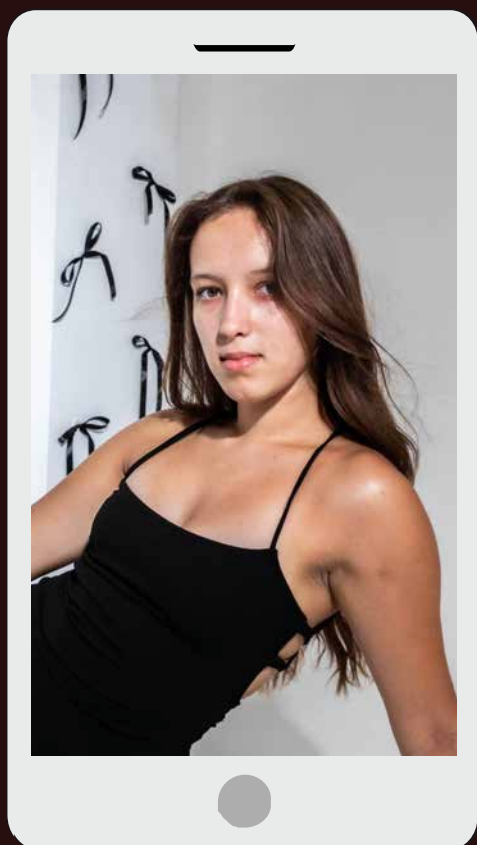
Марія Шевцова — 20-річна тренерка зі стретчингу, яка допомагає дівчатам повернути легкість у тіло і навчитися слухати себе.

Її підхід — не про ідеальну поставу чи шпагат. Це про стосунки з власним тілом: чесні, без болю і жорсткого контролю.

Привіт, я Марія, мені 20 років, і я допомагаю дівчатам через стретчинг покращувати поставу та відчувати легкість у тілі. Мої тренування — здоров'я, гнучкість та любов до себе.

Тіло не ворог, а жива система, з якою можна і треба домовлятись.

Марія Шевцова

Інстаграм

ТікТок

— Що для вас означає тренування — лише фізичний процес чи щось більше?

Для мене - як для тренера, тренування це не лише фізичний процес. В першу чергу, це про форму самовираження та інструмент впливу. Завдяки регулярним тренуванням ти навчаєш себе та інших жити в тілі без болю, дискомфорту та напруги, формуєш характер, настрій та стан. Та й і загалом тренування - це місце де ти заземлюєшся та знаходиш внутрішню точку опори.

— Як ви сьогодні відчуваєте зв'язок зі своїм тілом — і чи завжди він був таким?

На сьогодні мій зв'язок з тілом однозначно усвідомлений. Я відчуваю кожен сигнал, реажую на нього, формую тренування так, щоб це було корисно, а не тому, що треба. Але так було не завжди, бо раніше я сприймала своє тіло, як об'єкт, який треба покращувати через жорсткий контроль. Завдяки стретчингу я перейшла до того, що хочу «дружити» з тілом, а не бути йому ворогом.

— З якими внутрішніми бар'єрами люди приходять на перше тренування?

Найчастіше: це «я не гнучка» або «на мене будуть дивитись».

Є страх не відповісти рівню інших, звичка терпіти біль і думка про те, що біль це нормально. Але тренування - місце, де саме, все це треба відпускати і вчитись відчувати себе.

— Як ви допомагаєте клієнтам зберігати контакт із собою, а не гнатися за результатом?

Я постійно акцентую на відчуттях під час вправ. На такі моменти, як дихання, відчуття і це повертає їх в реальність. Пояснюю, що нам головне не результат, а те як ми відчуваємось в моменті. Те як тіло відпускає затиски й перестає чинити опір. Це набагато цінніше за будь-що.

— Яку частину вашої роботи неможливо передати через соцмережі?

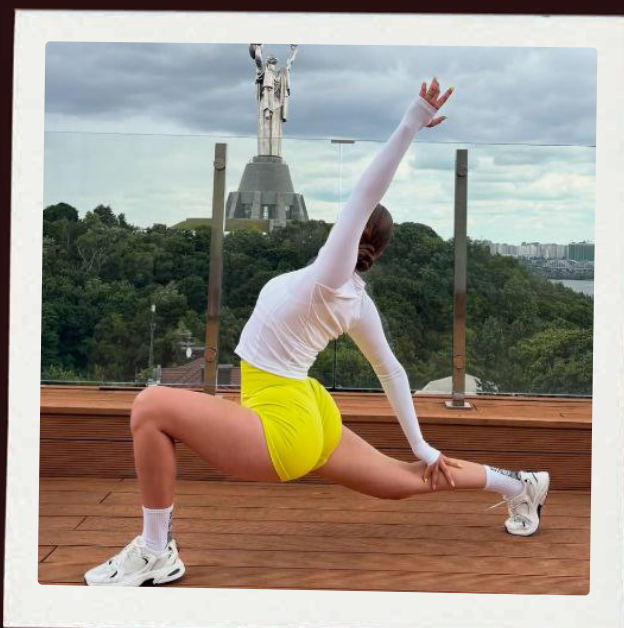
На жаль, не можливо передати всю атмосферу і мою підтримку. Хоча я стараюсь. І найголовніша моя фішка, яку не пояснити в соцмережах stretch massage.

— Чи відчуваєте ви тиск відповідати певному образу тренерки?

Так, у якийсь момент я його відчувала. І іноді повертаюсь до цього знов і знов. Але з досвідом прийшло розуміння: моє тіло - не вітрина, а інструмент роботи. Я не про ідеальну картинку, я про здоровий рух, чесність із собою і реальне відчуття тіла. І саме це резонує з людьми.

— Що б ви хотіли, щоб люди винесли з ваших занять, навіть якщо більше ніколи не повернуться?

Вміння чути та розуміти себе і своє тіло. Тіло не ворог, а жива система, з якою можна і треба домовлятися. І те, що турбота про себе та своє тіло - це наша внутрішня опора, яка не дає зламатись навіть в найскладніші моменти.

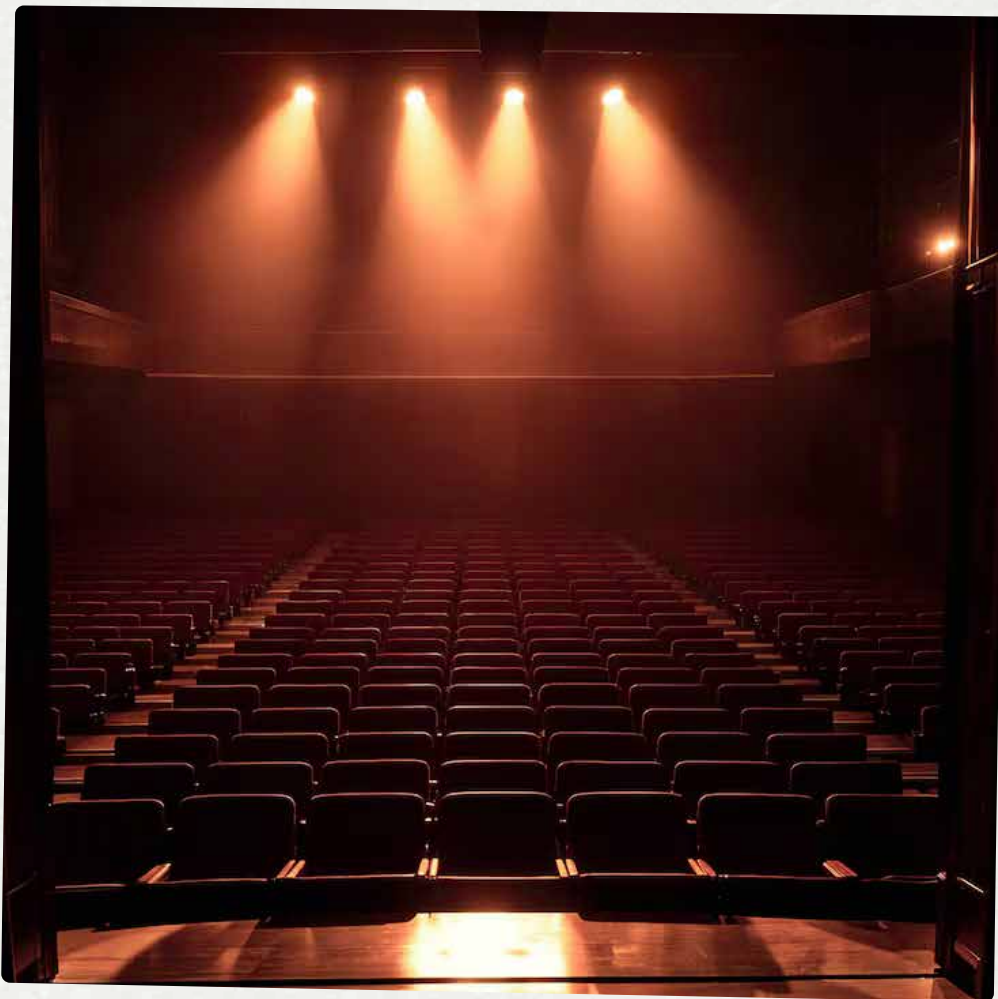

— Якщо можна залишити лише одне послання для людей через вашу роботу — що б це було?

Ми живемо в напрузі, постійно щось тримаємо в собі - емоції, відповідальність, біль. А стретчинг повертає базове: рухливість, дихання, відчуття себе. Це не про шпигати та елементи, це про якість життя. Про те, щоб тіло не боліло, а мало можливість відновлюватися. Незалежно від віку, рівня підготовки чи способу життя - контакт із тілом потрібен кожному. І стретчинг - один із найпростіших і найчесніших шляхів до цього контакту.

Твоя черга бути в кадрі

сміливо твори свою історію

*Коли завіса впаде і згасне світло, Хай в вашім
серці творчість залишає слід. Мистецтво — це
не те, що просто розквітло, А те, що в кадрі
творює новий світ.*